XXIX. ÉVFOLYAM, 36. SZÁM Ára: 1,80 Ft 1973. SZEPTEMBER 6.

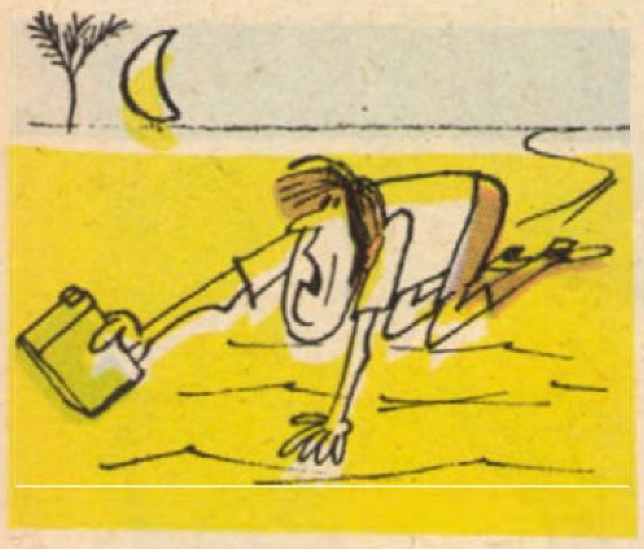
VÉGE A VAKÁCIÓNAK — KEZDŐDIK A TANÍTÁS

KEDVES LUDAS!

ÜGYELET

Ma már minden nagyobb faluban, ahol csak egy kicsit is ad magára a tanács vagy az ÁFÉSZ, van benzinkút. Az országutak autós vándorainak szívmelengető látványt nyújtanak ezek az egyre szaporodó piros, modern „gémeskutak".

Egyetlen nagy baj van: régi falusi szokás szerint ezek a benzinkutak a tyúkokkal együtt mennek aludni. Kilenc óra tájban valamennyinek lecsukódik a szeme. Kilenc után sokszor száz kilométert mehet a vándor, míg olyan kutat talál, ahol szomjasan zörgő járművét megitathatja. Pedig az autó is csak ember, előfordul, hogy éppen az éj óráiban szomjazik meg, akkor ürül ki a tankja, de annyira, hogy vánszorogni is alig tud már.

Nem lehetne úgy megoldani, hogy egymáshoz nagyon közel levő kutak közül egyik-másik későbben nyitna, s ebből adódóan későbben zárna?

De van nekem még egy ennél is világra szólóbb ötletem. Nem lehetne megoldani, hogy négy-öt egymás melletti kút összehangolná a munkáját, s egy közülük felváltva mindig nyitva lenne éjjel is? És akkor táblácska hirdetné a bezárt kutakon, hogy: „Ügyeletes benzinkút Nemodabudán, innen hat és félkilométerre." Tisztára úgy, mint a patikában.

Vagy ez egy teljesen megvalósíthatatlan ötlet, ne is forszírozzam, kár a benzinért?

(r)

TÜRBE

A Rózsadomb megmászása talán nem jelent olyan turisztikai élményt, mintha a Himaláját ostromolnánk meg, de azért sok bel- és külföldi látogató keresi fel a Rózsadombon Gül Baba síremlékét.

A különböző prospektusok és tájékoztató füzetecskék az érdeklődőket a II. kerület Mecset utca 14. szám felé irányítják. Ám az elhanyagolt környék megtorpanásra készteti a kiránduló csoportokat: a síremlékhez vezető feljáratot befalazták, mert életveszélyes. A látnivalóért lelkesedők közül egyesek megpróbálnak átmászni a falon, mások árkon-bokron igyekeznek felkapaszkodni a türbéhez vezető útra.

Ha a látogatók a Történeti Múzeumban behatóan tanulmányozzák a síremlék vendégkönyvét, a következőket olvashatják:

„Erdélyből jöttünk, de könnyebb volt Pestig eljutni, mint a Margithídtól a türbéig."

Nem kerülne sokba, ha útbaigazító táblákkal hívnák fel a figyelmet arra, hogy a török síremlék más irányból is megközelíthető, nemcsak ezen a nyaktörő útvonalon.

Talán ezért Gül Baba sem forogna a sírjában...

(f. i.)

KALANDOS KIRÁNDULÁSOK

Augusztus 12-én lakótelepünkön, a Városszéli telepen, kirándulást szervezett az IBUSZ Esztergomba. Negyvenöten vártuk 7 órára az autóbuszt. Többször telefonáltunk az indítóhoz, ahol azt mondták, hogy kis türelmet kérnek, az autó elindult, csak lerobbant. Fél tízkor meg is érkezett. A gépkocsivezető közölte, hogy alig tudott eljönni idáig, nem indulhat el Esztergomba, mert rossz a motor. Ő is kérte az indítótól — telefonon —, küldjenek másik autóbuszt. Tíz órára az is megjött. Addigra többen meggondolták magukat és hazamentek.

Nem fordultam volna Önökhöz, ha ez a bosszúság először ér bennünket.

Júniusban Gárdonyba szerveztünk autóbuszkirándulást az IBUSZ útján, akkor a busz másfél órát késett. Érdeklődésünkre akkor is azt mondták, hogy küldtek buszt, csak az úton lerobbant, küldenek másikat. Küldtek is, az viszont visszafelé jövet robbant le.

Nem lehetne egy kicsit nagyobb figyelemmel megszervezni ezeket a kirándulásokat?

K. M.
Bp. X., Lángvirág u. 12.

KIE A CSONT?

Nagyon finom grillcsirkét ettünk a minap a körúti „Halló" büfében. Közben eszünkbe jutott a kutyusunk és nagyon sajnáltuk, hogy ő ebből a fejedelmi lakmározásból kimarad. Fogtunk egy papírszalvétát, szépen beleraktuk a csontokat...

És akkor odajött hozzánk a büfé egyik alkalmazottja és emelt hangon közölte: a csontot pedig nem vihetjük el!

Nem értem, miért? Hiszen a csirkét a csonttal együtt vettük meg! És ha történetesen becsomagolva visszük el a csirkét, és otthon esszük meg, akkor is vissza kellett volna vinnünk a csontot a „Halló"-ba?!

A. G.
Budapest

MEGSZAKÍTÁS

Egerbe utaztam, a fővároson át. Budapesten az utazást meg akartam szakítani. De ez nem ment minden nehézség nélkül. Bementem az érkezési ügyeletes tiszthez és kértem, írja alá a jegyet, mert szeretném az utazást megszakítani. Az ügyeletes tiszt az információs irodába küldött azzal, hogy kérésemet ott intézik el. Az információs irodából visszaküldtek az ügyeletes tiszthez, hogy a megszakítást ott vezetik rá a jegyre. Ez így ment még kétszer egymásután. Ekkor megelégeltem és úgy döntöttem, hogy másnap reggel majd elintézem, mert nem akartam az éjszakát a Keleti pályaudvaron tölteni. Másnap reggel a jegypénztárhoz küldtek, onnan az ügyeletes tiszthez, majd az információs irodába. A sok szaladgálás után végül az ügyeletes tisztnél kötöttem ki, ahol közölték, hogy a menettérti jeggyel 3 napon belül meg kell kezdenem a visszautazást. A menetjegy hátlapján viszont az szerepel, hogy a jegy 30 napig érvényes. Miután erre hivatkoztam, szó nélkül aláírták a jegyet.

Nem lehetne egy ilyen ügyet kevesebb tortúrával elintézni?

Pápay Judit
Sellye

Az olvasó megkérdezi...

...Óbudán, a Szentendrei úton levő kemping előtti lámpaoszlopot sok évvel ezelőtt kidöntötte egy jármű, hány évig kell még várni, hogy újra felállítsák? Ugyanott, a Monostori út elején, két hónapja nem ég az utcai villany, mikor fogják pótolni a kiégett körtét?

...mikor építenek valami fedett tetőt a fonyódligeti vasútállomáson várakozók feje fölé? Meddig kell még várni az erre vonatkozó ígéretek megvalósítására?

...miért nem lehet kapni az olcsó „Sunpearl 5552"-es fekete szemceruzát? Miért csak a drágább fajtákat tartják a boltokban?

VÁROM A PÉNZEMET...

Bedolgozó voltam a MIKÖV-nél, azaz a Mezőgazdasági Ipari Közös Önálló Vállalkozásnál. Áprilisban, amikor a munkaviszonyomat megszakítottam, 102 forint 20 fillér munkabérrel adósak maradtak. Azt ígérték, postán elküldik majd. Azóta is hiába sürgetem, nem sikerül megkapnom, ezért próbálom most már a nyilvánosság előtt megsürgetni ügyem elintézését. Kedves MIKÖV! Mi következik ezek után? Újabb ígéret, vagy megkapom végre a pénzemet?!

Blazsek Jánosné
Bp. XVI., Engels u. 18.

HOL A HATÁR?

Nem fogyatékos földrajzi ismereteimet szerettem volna kibővíteni a határok iránti érdeklődésemmel, hanem a nyilvános helyeken egyre inkább szembeötlő öltözködési és magatartásbeni határokról tűnődöm.

Eleinte a növekvő hőmérsékletnek tudtam be, hogy a zakót felváltotta a garbó vagy az ingblúz, majd érdeklődéssel konstatáltam a hónaljig érő férfi- és női ingecskék viselését. Valamivel alacsonyabb szinten vizsgálódva, nem volt túlságosan nehéz észrevenni a nadrágszárak hosszának rohamos csökkenését, amelyeknek határértéke a fürdőnadrágok modelljei felé tendált. Ezt követőleg alig tűnt meglepetésnek, hogy egyesek merészen szakítottak a rövidre szabott ingviselés gyorsan múló divatjával és megszabadították magukat ettől a határértéktől. Ezek után viszonylag természetesnek tartottam egy fiatalkorúnak tűnő társaság megjelenését egyik körúti éttermünkben, mivel a fiatalok meglepően csendben, zokni és cipő nélkül foglaltak helyet a terített asztalok mellett. Szemmel láthatólag kényelmesen érezték magukat és semmi (illetve senki) sem zavarta őket az étkezésükben.

Ebben az utóbbi szituációban hasított belém a nagy kérdés: hol a határ? A választ a sajtóban kaptam meg (Hétfői Hírek, 1973. aug. 21.) Tájékoztatott az újság arról, hogy egy autóbusznak le kellett állni a Blaha Lujza téren, mert egy utas meztelenre vetkőzött le a kocsi belsejében.

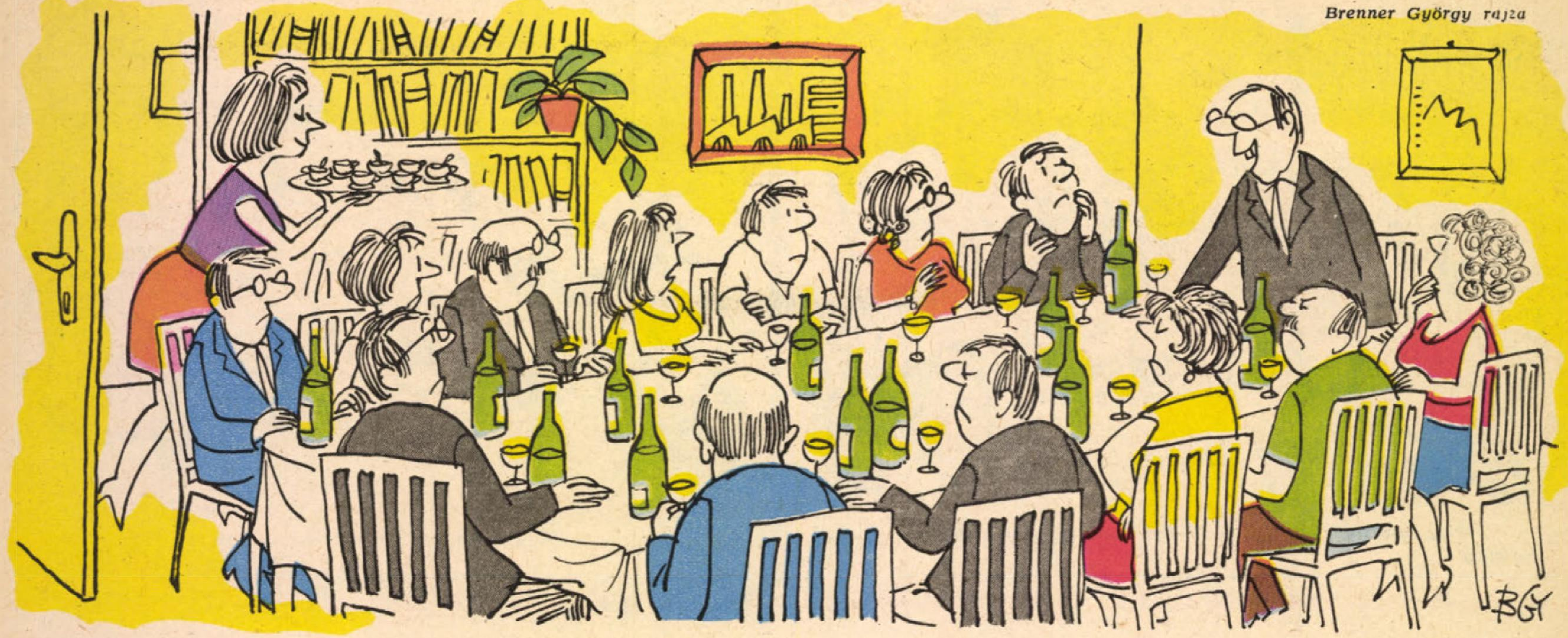
A választ tehát már ismerem. Restelkedem, hogy erre magamtól eddig nem jöttem rá, mert annyira kézenfekvő és egyszerű, mint általában nem — eleinte komplikáltnak tűnő — nagy találmány.

Válasz nélkül maradt viszont egy ehhez kapcsolódó harmadrangú kérdés: ki állapítja meg ezt a határt, és kinek kell betartatni? Miért állították le az autóbuszt és miért nem állították le az étteremben a kiszolgálást? Miért nézhetik egyesek strandnak vagy balatoni fürdőhelynek fővárosunkat és miért nem tehetik ezt meg Londonban, Moszkvában, Párizsban vagy Varsóban? Honnan tudják egyes emberek, hogy mit szabad és mit nem? — és ki figyelmezteti rá őket, ha elfelejtkeznének arról, amit talán tudni illene? Úgy gondolom, hogy talán még nem olyan késő, meg kellene kezdeni a „felvilágosító munkát", mert vagy minden autóbuszt le kell majd állítani és nagyon meg lesz terhelve a metró vagy a villamos, vagy a konfekció ipar kerül a csőd szélére és ez már nemzetgazdasági érdekből sem engedhető meg!

Dr. B. I.

JÓ ÖTLET

Brenner György rajza

– Kartársak! Azért jöttünk össze, hogy egyszerre ünnepeljük meg az összes névnapokat. Így több időnk marad a munkára...

Vadászati naptár

Nemrégen vendégségben voltam Magaduram Lipótnál, a jeles kritikusnál. Beszélgettünk erről-arról, főképpen írókról és szóba hoztam Goldpecher legújabb színdarabját, mely szerintem pocsék volt.

— Miért nem írsz róla? — kérdeztem a barátomat. — A te éles tolladat igazán belemárthatnád Goldpecherbe, ebből az alkalomból!

— Meglehet — mondta elgondolkozva a kritikus, és az íróasztalához ment. — Mindjárt megnézem, hogy lehet-e Goldpecherre vadászni szeptemberben — jegyezte meg és egy sokszorosított és összefűzött kis füzettel tért vissza az íróasztalától. Belelapozott a füzetbe, majd megtalálta, amit keresett és sajnálkozva így szólt:

— Nem lehet Goldpecherre vadászni, egész évben tilos. Egyelőre. Lehet, hogy később feloldják a tilalmat, de most nem lehet.

— Miféle füzeted van? — kérdeztem tátott szájjal a kritikust, mert most már sokkal jobban érdekelt a füzet, mint Goldpecher darabja.

— Megmutatom — bólintott a barátom —, de ne tudj róla! Ez bizalmas kiadvány, tájékoztató, kritikusoknak. Pontosan olyan, mint a vadászati naptár, csak nem erdei vadak és madarak szerepelnek benne, hanem írók.

— Hadd olvassak bele! — kértem Magaduram Lipótot, s ő, némi habozás után, a kezembe adta a Kritikusok Vadászati Tájékoztatóját.

— De nem én mutattam meg — figyelmeztetett még egyszer. — Erre a kiadó nagyon kényes!

Fellapoztam a füzetet és találomra beleolvastam. Egy táblázatnál nyitottam ki, így kezdődött:

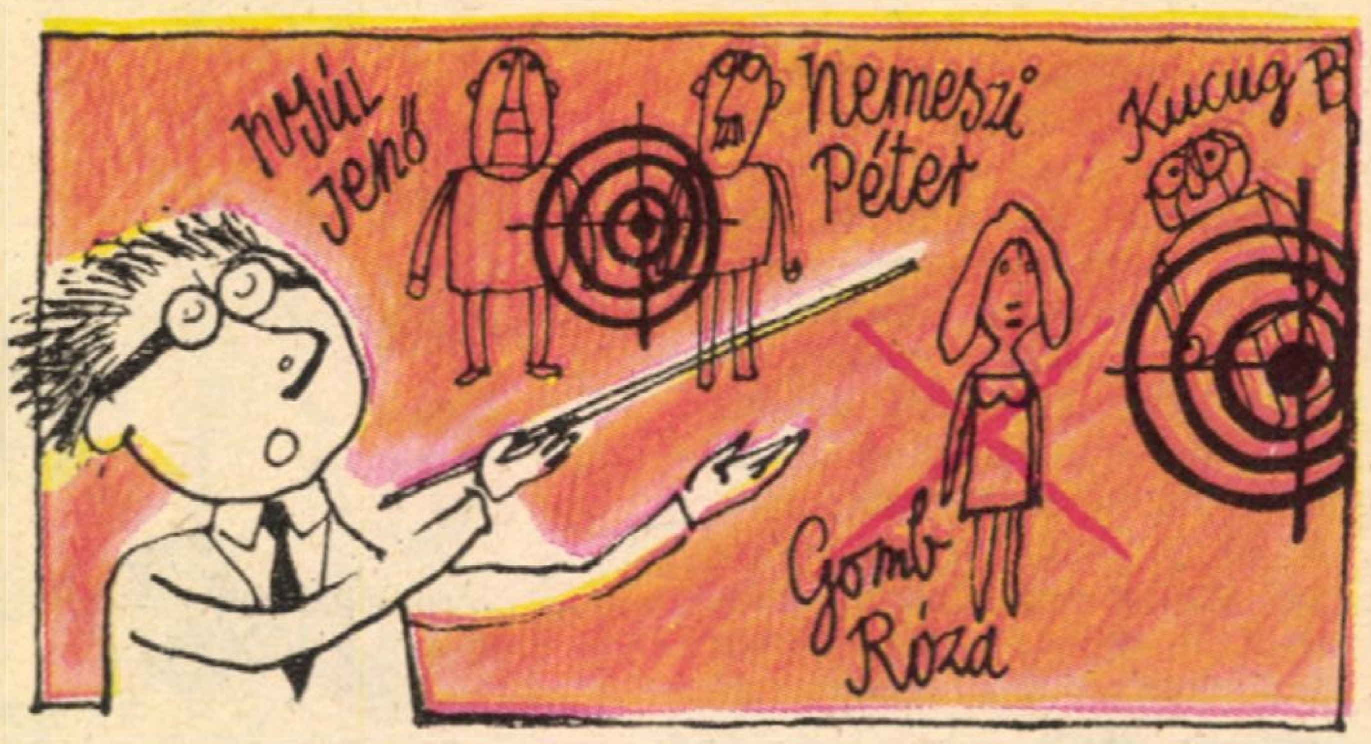
Egész évben lehet vadászni: Nyúl Jenő kabarészerzőre, Nemeszi Péter vígjáték-íróra, Kucug Balázsra (a filmgyár egész területén), Öcsémi-Facsiga Bálint munkástárgyú novelláira, valamint a szabadon úszó Umtánt Vincére, a Tisza táján.

Egyelőre letettem az érdekes kiadványt:

— Milyen megfontolással készül ez a ti vadászati naptárotok? — tettem fel a kritikusnak a kérdést.

— Természetesen irodalompolitikai és különböző művészi irányelvek alapján — fogott a magyarázatba barátom. — És persze olyan alapon, hogy hasznos, vagy káros, ritka, vagy szapora, és így tovább.

Ő is felütötte a kiadványt és beleolvasott:

— Itt van például Gomb Róza, akit egész évben tilalom véd. Tavasszal költ, három-négy verset mindössze, és nagyon érzékeny. Az utolsó két évben háromszor vett be huszonöt tardylt, most képzeld el, ha még vadásznánk is rá!

— Hát Szuper Lajossal mi a helyzet? — jutott eszembe hirtelen. — Ezzel a kellemetlen hangú és ragadozó természetű íróval?

A kritikus keresgélt a tájékoztatóban.

— Nyáron szabad volt vadászni rá. Egy várjátékvígjátékot írt, a bemutató után nem volt védett, egészen augusztus végéig. Akkor egy királydrámán kezdett dolgozni, azóta védettséget élvez.

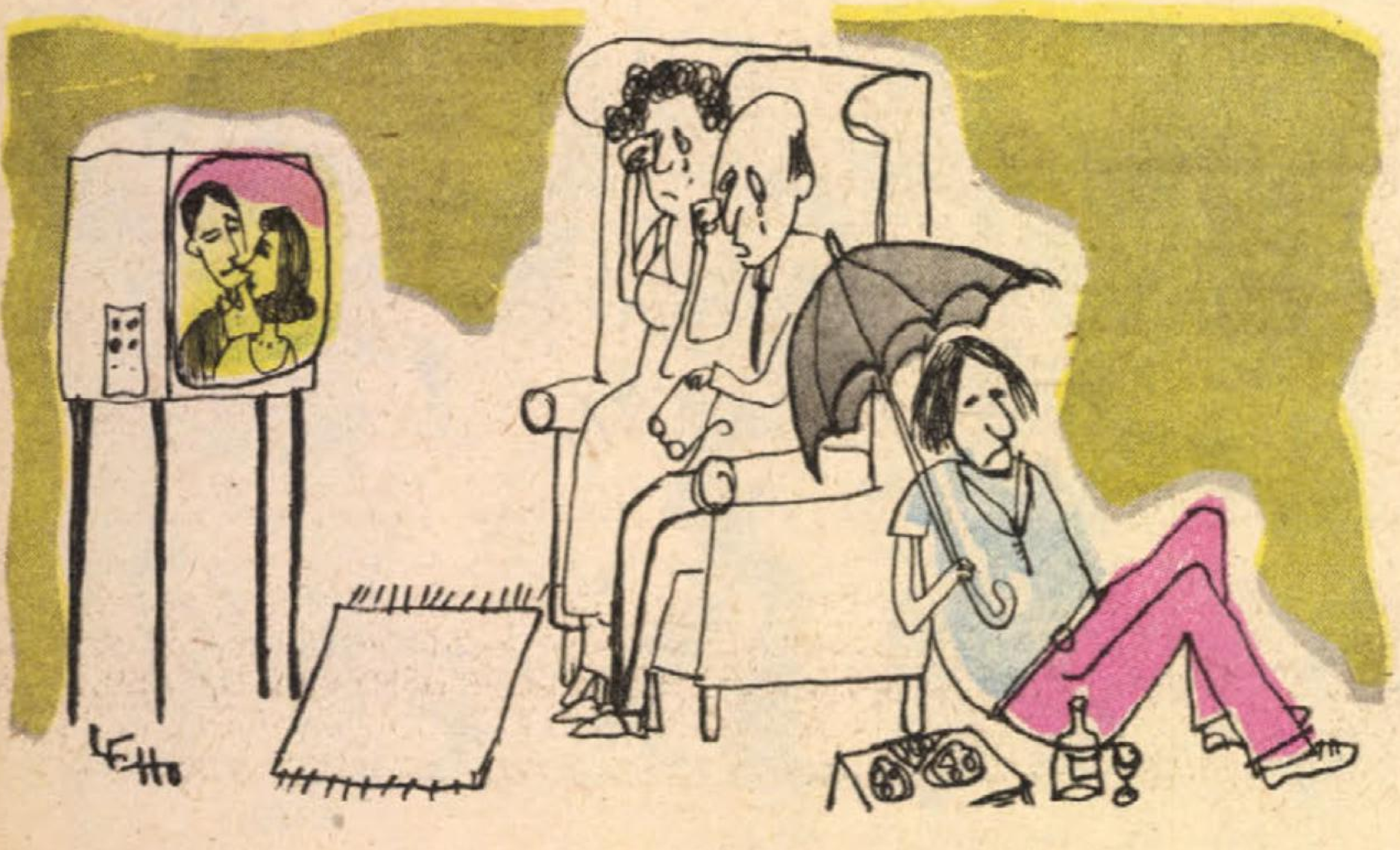
— És Goldpecher? — kérdeztem. — Akitől az egész beszélgetés kiindult? Ő miért védett egész éven át?

— Alig van ebből a fajtából már egy-kettő — mondta a kritikus. — Kárt nem csinál, növényevő. Mégiscsak színesíti a faunát. Egy kis kivételezés még nem a világ.

— Nem a világ — hagytam rá. — Tudod — mondtam aztán, félredobva a tájékoztatót —, bennem semmi vadász-szenvedély nincsen, de ha lenne, akkor inkább orv-kritikus lennék.

Somogyi Pál

RÉGI FILM

– Nincs ebben a gyerekben egy szemernyi érzés!

KÁNIKULA

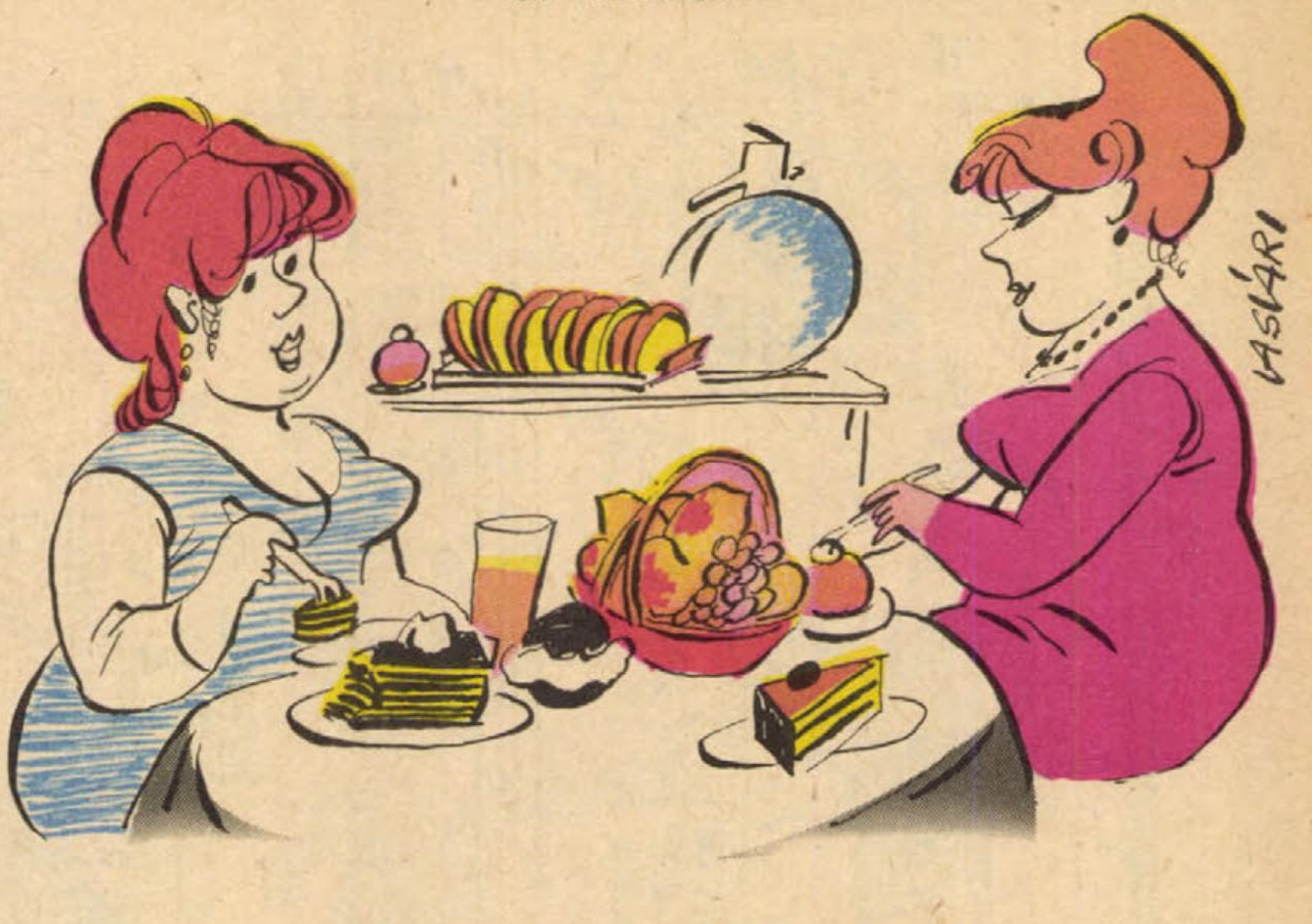
– Szóltam a szerelőnek, hogy nem baj, ha egy-két napot késik...

BECSÜLETES FÉRFIÚ

– Érzelmeim tartósságáért a jövőben egy év helyett két év garanciát vállalok...

ÚJ HIÁNYCIKK

– Tudod, mit ennék? Amolett kekszet...

LEVÉLVÁLTÁS mindenféle ellenőrzésről

Tisztelt Szerkesztő Úr!

Az önvizsgálatról írt múltheti cikkét olvastam, egyetértek vele. Időközben megjelent a Minisztertanács határozata a gazdálkodás felügyeleti és belső ellenőrzésének fejlesztéséről. Engem az a kérdés foglalkoztat, hogy talán eddig nem fejlődött a felügyeleti és belső ellenőrzés?

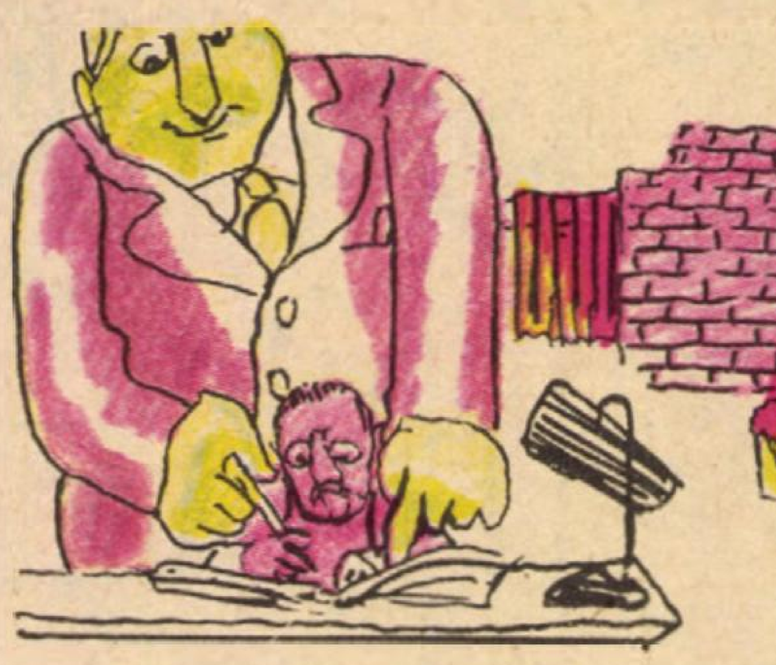
Tisztelt Olvasónk!

Eddig is fejlődött, de úgy látszik nem eleget: a határozatban az ellenőrzésnek átfogóbb, szervezettebb továbbfejlesztéséről van szó. Arról, hogy a vállalatoknál, szövetkezeteknél, a gazdálkodás rendje és az ügyviteli fegyelem az eddigieknél hathatósabb legyen és megfelelőbb védelmet kapjon a *társadalmi tulajdon*. Ne tessék azonban arra gondolni, hogy ez a határozat kizárólag a visszaélések leleplezésére hívja életre a belső ellenőrzést. Arra mindenesetre számítani lehet, hogy a határozat végrehajtása megnehezíti a csalásokat és más visszaéléseket, amelyeket eddig főleg a népi ellenőrzésnek kellett lelepleznie. „Jó" példát olvastam erre a Népi Ellenőrzés című lap legutóbbi számában.

Egy zavarosban halászó, Zsengellér nevezetű „üzletember", néhány hasonszőrű társával létrehozta a Mátraaljai ÁFÉSZ budapesti *építőipari részlegét*. A vezető nemcsak vezetett, hanem a pénzt és a raktárt is kezelte, noha a részlegnek *külön* pénztárosa és anyagraktárosa volt. A pénztáros csak a részlegvezető által kiállított (manipulált) bizonylatokat könyvelhette a pénztárnaplóba, anélkül, hogy tudta volna, mi van a bizonylatok mögött. A raktáros pedig még azt sem tudta, hogy hol van a raktár.

A részlegvezetőnek és társainak káros tevékenységére *senki sem figyelt fel és senki sem vette észre*, hogy a szélhámosok milliókkal károsították meg a népgazdaságot. Még azok a vállalatok sem észleltek semmit, amelyek ennek az ál-építőipari részlegnek megbízásokat adtak. (A vizsgálat megállapítása szerint több mint kétmillió forint volt a többletszámlázás.)

Nem lett volna szükség a népi ellenőrzés beavatkozására, ha a belső ellenőrzés jól végezte volna a munkáját (vagy egyáltalán végezte volna!). Ez esetben ugyanis bármelyik vállalat vagy az IKV, amelynek az építő-részleg dolgozott, megakadályozhatta volna a törvénytelen működést és a népgazdaság megkárosítását.

Azért született meg a Minisztertanácsnak mindenre kiterjedő határozata, hogy ezentúl jobban odafigyeljenek a belső ellenőrzésre. Egyébként az a véleményem, hogy külön határozat nélkül is kötelesek észrevenni a vállalatnál előforduló visszásságokat. De úgy látszik nálunk mindenhez rendelet vagy határozat kell. Éppen ezért nem ártana most már a *külső* ellenőrzésről is valamiféle határozatot hozni. Megmagyarázom, mire gondolok.

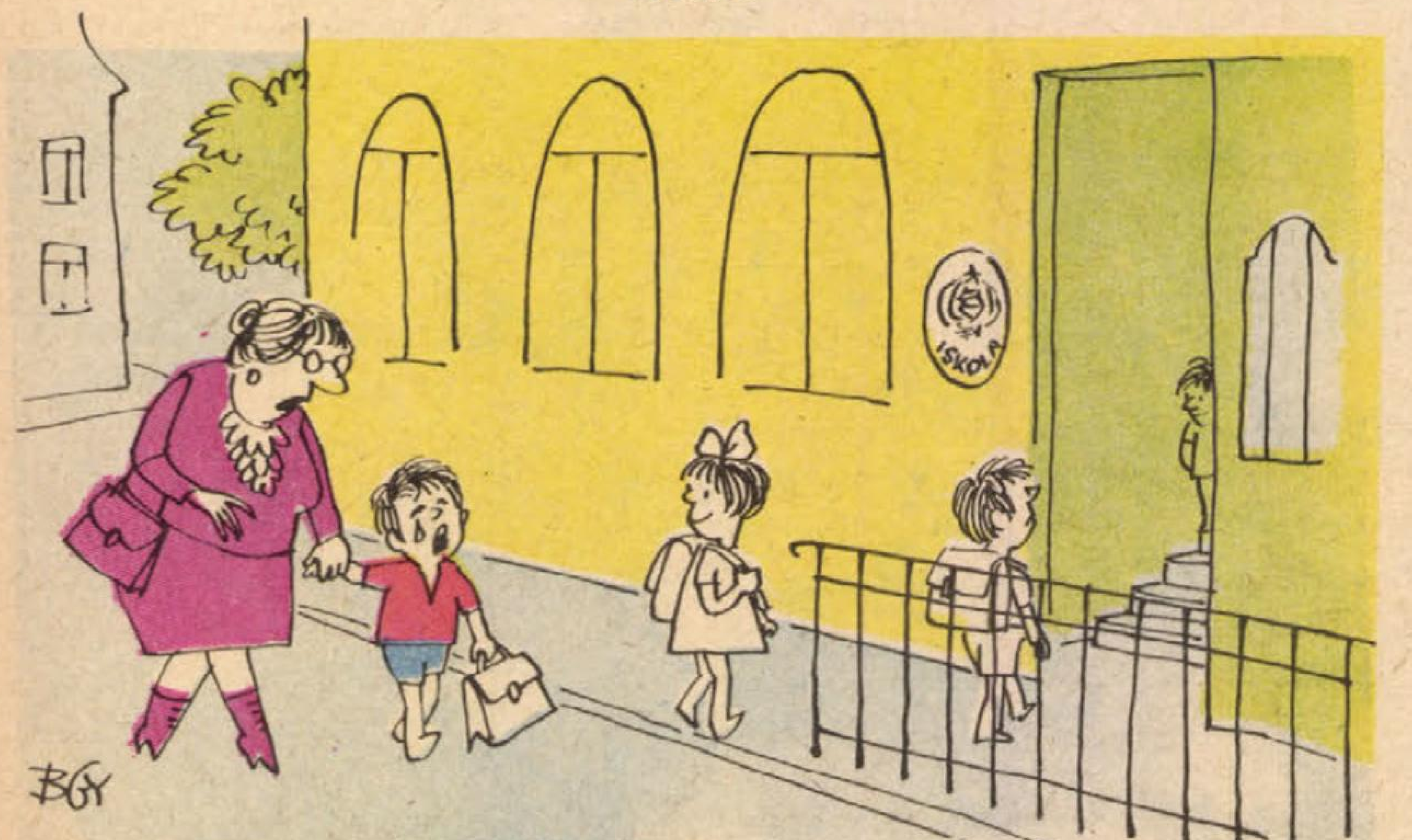
Néhány héttel ezelőtt kiderült egy Schuller nevezetű úrról, hogy a magyar állami vállalatok nevében külföldi vállalatokkal lépett személyes kapcsolatba. Csak úgy egyszerűen belelépett: minden megbízás nélkül önmagát kinevezte és hol üzletszerzőként, hol vállalkozóként szerepelt. A külföldi üzletfeleit, akikkel export-import ügyleteket kötött, meghívta Pestre, jó szívvel kalauzolta és tejben-vajban fürösztötte őket. Közvetítésével létre is jött néhány ügylet, ami neki százezreket hozott a konyhára. Az ügyfeleitől ugyanis magas jutalékot kapott és ezenkívül fejedelmi vendéglátásban részesítették külföldön, így viszonozva a magyaros vendégszeretetet, amelyben őket Budapesten az ál-nagykereskedő és ál-üzletszerző részesítette.

Ebben az ügyben nemcsak a *belső* ellenőrzés hiányzott, hanem a *külső* ellenőrzés is, csak ezért tudott az ál-külkereskedő, egészen a lebukásáig, maszek export-import kereskedelmet folytatni.

A példák arra intenek, hogy szükség van *mindenféle* ellenőrzésre. Mert a szélhámosok, nemcsak szélhámosok, a csalók nemcsak csalók, hanem ötletesek is. Mindig kitalálnak valami újat. Bevallom, nem irigylem az ellenőröket.

Földes György

VIGASZ

– Kisfiam, közben volt egy iskolareform. Lehet, hogy már nem is kell tanulni!

ROSSZ MEMÓRIA

– Az a fiú ideköszönt. Ismered?
– Valahol már csókolóztam vele, de nem tudom, hogy kicsoda...

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

Egy párizsi vendéglőben egy hasbeszélő ebédel. Mellette ül a kutyája.

— Mit rendelsz ebédre? — kérdi a hasbeszélő az ebtől.

— Bifszteket á la Marengo — mondja a kutya.

— Az drága lesz neked.

— Akkor eszem egy sertéskarajt.

Egy angol, aki a párbeszédet végighallgatta, odafordul a hasbeszélőhöz:

— Mennyiért adja el ezt a csodálatos kutyát?

— Tízezer font.

Az angol kiállítja a csekket és átnyújtja a hasbeszélőnek, aki elégedetten indul az ajtó felé. A kutya utána szól:

— Szégyentelen alak! Volt képe eladni a legjobb pajtását? Ezentúl nem nyitom többé szóra a számat!

JÓL SIKERÜLT GYEREK

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

– Ha még egyszer kihúz, kap egy akkora pofont...

– Halló! Házkezelőség? Ha érdekli önöket, találtam egy tavat a pincémben.

– Nézd, öregem, hogy tele van a vádlottak padja!...

– No de, igazgató kartárs!...

Egy és más

1.

Régebben egyszer már eldicsekedtem azzal, hogy nyarankint milyen lelkes társadalmi munkát végzek a Római-parton, ahol a lakásommal szemben van a 34-y jelzésű autóbusz megállója. A járat csak este 7 óráig közlekedik, ezt azonban csak a környékbeliek tudják, az idegenek nem. Őket egy kis tábla tájékoztathatná erről a megálló oszlopán, de erre a beruházásra az Autóbuszüzem költségvetéséből már évek óta nem futja. Így aztán nincsen nap, hogy este 7 óra után ne látnék várakozókat a megállóban. Mi mást tehetnék — szíve is van az embernek —, kiballagok a kapuba és átkiáltok nekik: „Hölgyeim, ne várják, ma már nem jön!" Vagy: „Uram! A busz már nem közlekedik!" Emberbaráti tevékenységem elnyeri jutalmát: némi tűnődés és fejcsóválás után tovább mennek. Többnyire köszönetet is mondanak, bár némelyikük nyilván megátkoz, mert úgy véli, hogy én szerkesztettem az autóbusz menetrendjét. Én azonban nem a háláért tevékenykedem, hanem szórakozásból.

A napokban este — már sötétedés után — egy fiatal pár csókolózott a megállóban. Hogy autóbuszra várnak-e vagy a nászéjszakájukra készülődnek — nem volt megállapítható. Fölöslegesen nem akartam őket zaklatni a jóságommal, ezért úgy döntöttem, hogy várok egy ideig. Negyedóra múlva újra kinéztem, még mindig ott álltak, egymást szenvedélyesen átölelve. Az a vélemény alakult ki bennem, hogy a buszra várnak, és csak unalmukban csókolóznak, ezért egy megfelelő pillanatban (amikor éppen lélegzetet vettek), átkiáltottam hozzájuk: „Kérem, ha az autóbuszra várnak, ne várjanak! Már nem jön ilyenkor!" Illedelmesen köszönetet mondtak és elvonultak.

Megyek egy félóra múlva sörért, a közeli bisztróba. Hát nem ott állnak száz lépéssel arrébb, csókban eggyé forrva? De bizony. Tehát mégsem az autóbuszt várták.

Lám, nem igaz, hogy fiataljainkból kihalt a remény.

2.

A Népszabadság egyik cikkében (V. I. tollából) olvastam az alábbi passzust:

„Akár akarjuk, akár nem, a kispolgári kultúra nyúlós-mázos harsogó világa rendkívül széles körben vesz körül bennünket. Ott található a vendéglőkben, a mozikban, a színházakban, a művelődési otthonokban, a tévé és a rádió műsorain egyaránt. Formája sokféle: magyar nóta, sláger, beat, bestsellerolvasmány, érzelmes lektür, ponyva, krimi, álirodalom, sztárparádé, vidám műsor, szentimentális áltragédia, giccsfestmény, falvédő, kerámiadísz, »magánerőből« épített víkendházsorok a Balaton partján és erdős rengetegekben. A felsorolt műfajok olyikának nem minden terméke tartozik ide, de nagy része."

Elszörnyedve eresztettem le az újságot. De hiszen ez kétségbeejtő! Népünk túlnyomó többségét a kispolgári kultúra fertőzi! A felsorolt műfajok (beleértve a kerámiadíszt és a víkendházat is, mint „műfajt"), milliók szórakozását vagy kedvtelését szolgálják. És e sok műfaj mind kispolgári!

Kissé magamhoz térve a döbbenetből, mohón tovább olvastam a cikket, abban a reményben, hogy szerzője felvázolja ama teendőket, melyeknek révén belátható időn belül leszokhatunk szórakozásaink és kedvteléseink nagy részéről, s kilábolhatunk a jelenlegi vigasztalan állapotból. Keserűen kellett csalódnom. Nem azért, mert a cikk írója nem tudja, hogy mit kellene tenni — ezt még csak megérteném —, hanem azért, mert bár tudja, mégsem mondja meg. Két bekezdéssel alább tudniillik így folytatja:

„E cikknek természetesen nem lehet feladata most, hogy pontokba szedve rögzítse a teendőket."

Az ördögbe is! — kiáltottam bosszúsan — mi az, hogy „természetesen nem lehet feladata"? Ugyan mi lehetne ***természetesebb*** feladata, mint az, hogy ha már a nyavalyát diagnosztizálta, vázolja a gyógymódot is? Szabad akár csak egy napot is késlekedni ebben a szomorú helyzetben?

Nos, én ezt a „most nincs időm", „most nincs helyem", „most nem a feladatom", „illetékesek dolga, nem az enyém" és az ezekhez hasonló fordulatokat nem szeretem. Ezerszer hallottam és olvastam őket. Már a könyökömön nőnek ki. Ezek, kérem, kispolgári fordulatok.

(t.)

ÜNNEPSÉGSOROZAT

– Jövőre lesz 583 éves a mi szeretett városunk! Erre innunk kell!

KITARTO VENDÉG

– Csak még ezt hallgassátok meg!

Birkózó világbajnokság

HASZNOS SPORTÁG

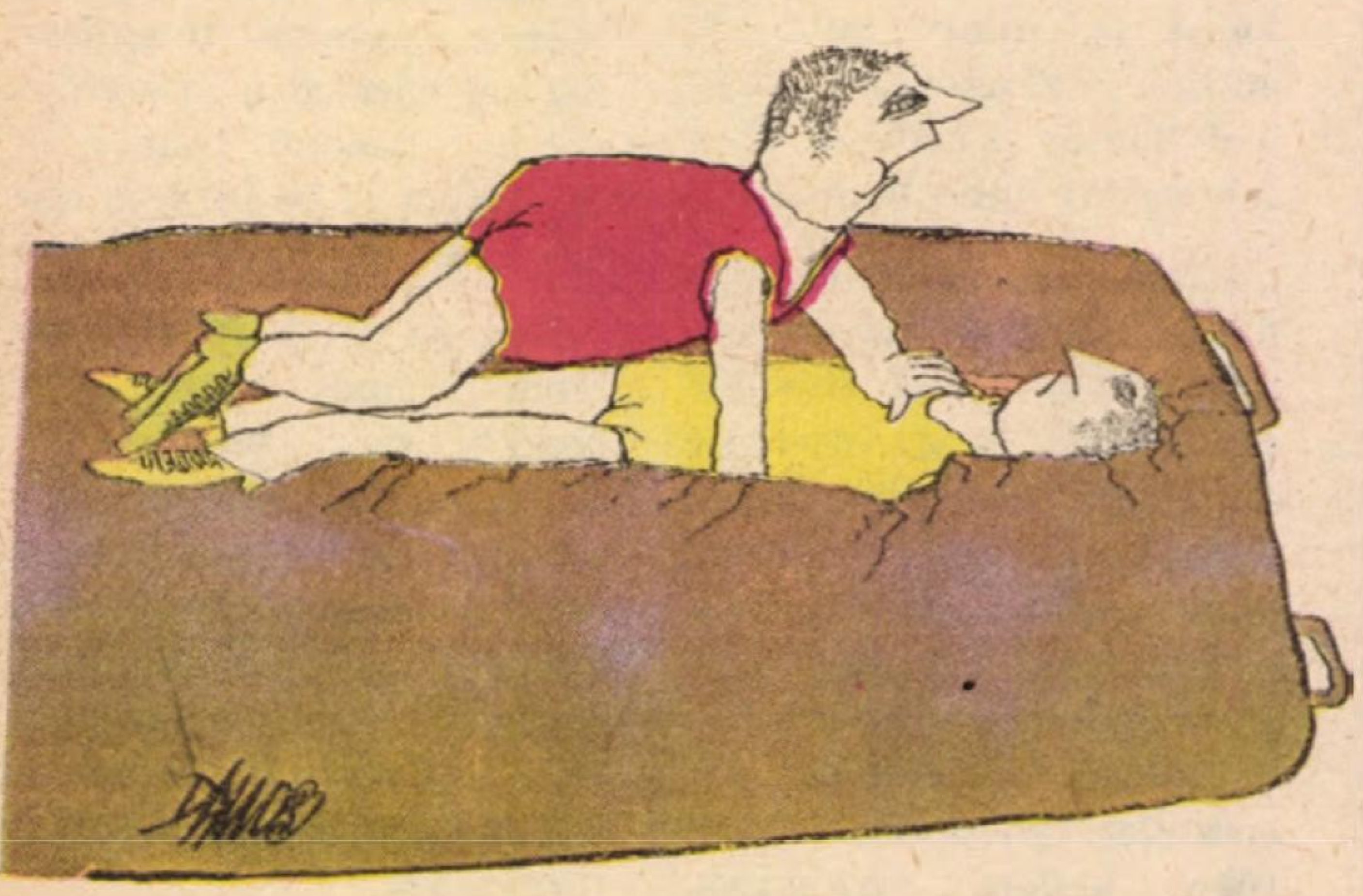
– Istenien tudsz masszírozni. Pont ott szokott fájni a nyakam...

PASSZÍV BIRKÓZÁS

– Miért húzod az időt? Lépj már...

MEGGYŐZŐ ÉRVELÉS

– Na, most már elhiszik, hogy kétvállas a győzelem?

UTÓSZEZON

Maradt két nap szabadságom, Sasszeg Győző barátom tanácsára úgy döntöttem, hogy felkeresem a kies Büngözsdöt.

— Büngözsd rétjei pelyhes barikák csengettyűjétől visszhangosak — lelkendezett Sasszeg —, s a levegő oly fűszeres, hogy palackban szállítják nyugatra.

Egy apró lakocskába irányított. Fekete fenyők, fehér fal, piros tető. Olyan volt, mint egy kakukkosóra, amelyet kérgesmarkú tiroli pásztorok faricskálnak s a hátán ez áll: „Made in Japan".

A kakukk szerepét egy törékeny anyóka töltötte be. Édes fiának nevezett és kellemesen siránkozó hangján (jobb házból való özvegyek sajátja) közölte, hogy szerencsés ember vagyok, mert az öregtemető lármás tánclokál az ő házának békessége mellett és reggelire majd friss juhberbincével szolgál, zöld eperlevelekbe bugyolálva.

Alig mertem megkérdezni, mennyibe kerül ez a temérdek csoda.

— Hát nézd édes fiam — tűnődött az özvegy ezüstgombos sétapálcájának ezüst gombját szopogatva — ha ragaszkodsz hozzá, hogy naponta illatos sarjúból vessek nyoszolát, akkor cakumpakk tíz forintot kell számítanom. Ám, ha beéred az oszlopos ágy kényelmével, akkor csak nyolcnegyven.

Felordítottam, mert mindig irritált, ha a csodák egymásba érnek.

— Nyolcnegyven? — rikoltottam. — Hogyhogy?

— Nézd édes fiam — selypegte az özvegy. — Mégis utószezonban vagyunk ugyebár...

— De akkor is!

— Aztán senkit sem óhajtanék én megkopasztani. Nálam a vendég valóban vendég. A szó békebeli értelmében, ha érted mire gondolok.

— De akkor is!

Szívós faggatózásomra kiderült, hogy van azért egy kis turpisság a dologban. Ugyanis a vendégszobában bizonyos időnként egy kísértet jelentkezik. Pimpinella őrhercegnő ő, akit elvetemült férje egy viharos éjszakán a lak falai között kártyázott el. A kétségbeesett Pimpinella a partit követőleg gyors egymásutánban valamennyi jelenlevő lovag kardjába dőlt és azóta visszajár.

— A kakas csípje meg — mondtam. — És én éppen most hagytam otthon a kardomat.

— Nem jó az ilyesmivel tréfálni, édes fiam — mondta az özvegy. — Pimpinella a hóna alatt hordja a fejét és a bordáin xilofonozik.

— Ismerem — mondtam. — A Ki mit tud-ban láttam ilyet.

Vidor hangulatban tértem nyugovóra, de úgy éjfél felé halk kapirgálás ütötte meg a fülemet. Gyertyát gyújtottam és öt kis fehér ujjat pillantottam meg az ágy végiben. Azonnal tudtam, hogy rövid a takaró és kilóg a lábam. De akkor már ott állt a kísértet.

— Huhú... add ide rögtön a pénztárcádat, édes fiam — mondta kellemesen siránkozó hangon, mely a jobb házból való özvegyek sajátja. — Különben magammal viszlek a túlvilágra.

— Akkor menjünk — mondtam. — Nincs egy vasam sem. Csak úticsekket hoztam.

— Órát? Aranyat? Ékszert? — selypegte Pimpinella ezüstgombos sétapálcájával dühösen kopogva.

— Egészen rossz — mondtam. — Szíveskedjék talán inkább a bordaxilofonnal próbálkozni.

— Akkor legalább valami viseltes ruhaneműt — nyöszörögte a kísértet. — Csak nem hagysz így elmenni?

— Lehetetlenség — mondtam. — A Vöröskeresztnél adakozom, azonkívül rendszeresen lottózom, ami szintén a jótékonyság egy fajtája.

Pimpinella feje lila lett a méregtől. Most vettem észre, hogy nem a hóna alatt viseli.

— Ha meggondolom, hogy egy amerikai már az első huhúra kiugrott az ablakon és mindenét itthagyta — kiáltott a kísértet. — Ha meggondolom, hogy egy olasz már az első huhúra szegénységet fogadott és apácának ment, akkor most megüt a guta. Nem igaz, hogy micsoda lelketlen emberek vannak. És ennek ígértem reggelire friss berbincét. Hát azt lesheted, disznó!

Pimpinella rámhúzott a sétapálcájával s aztán kikopogott a szobából.

— Sasszeg — mondtam hazatérve — te eltitkoltad, hogy kísértet járja be Büngözsdöt. A pofátlanság kísértete.

Sasszeg Győző csak sunyin vigyorgott az orra alatt. Esküszöm, hogy jutalékot kap a kísértettől.

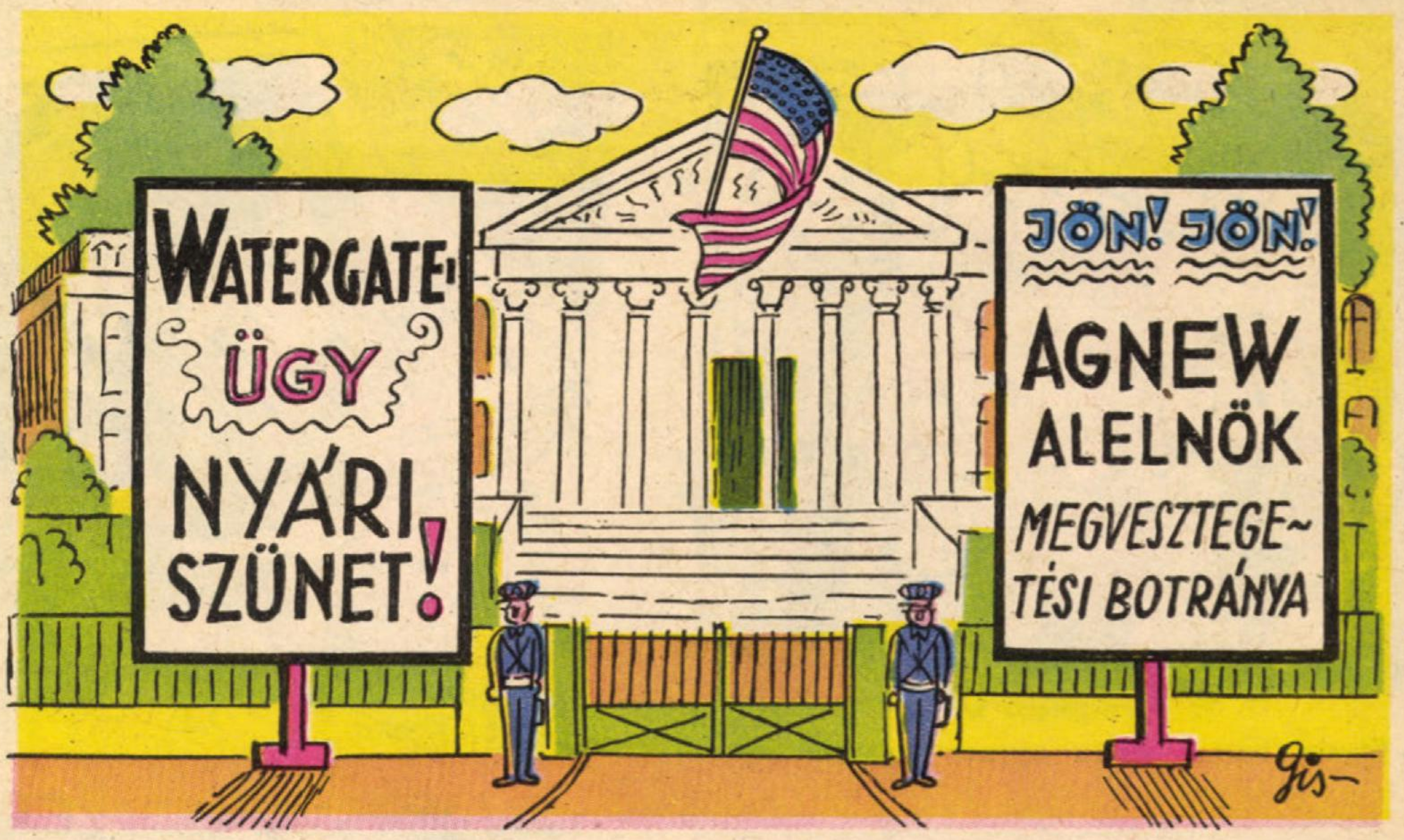
Peterdi Pál

JÓ EMBER

– Hé, mondja meg gyorsan a hozzátartozói címét. Én szeretném először értesíteni őket!

NONSTOP MŰSOR A FEHÉR HÁZBAN

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

Pistike vacsora közben így szól a mamájához:
– Anyu, ez a tojás nem friss.
– Ne beszélj butaságokat! Edd meg!
Kis idő múlva Pistike ismét megszólal:
– Mama, a csőrét és a szárnyát is meg kell ennem?

új műfaj

Hol dolgozol? — kérdeztem Z. Bertalan barátomat, aki volt már lottóárus, búvár, geodéta szaxofonos, népi táncos és adótisztviselő.

— Irodalmi kritikus vagyok.

— Lapnál?

— Nem. A vendéglátóiparnál. A vendéglátóipar végre rájött arra, hogy kell egy olyan ember is a vállalatnál, aki ért az irodalomhoz. A legutóbbi években ugyanis, ha bezártak egy kávéházat, vagy becsuktak egy cukrászdát, már másnap megjelent valamelyik lapban egy dolgozat, amelynek a szerzője érzékeny hangon elbúcsúzott a cukrászdától, kávéháztól.

— A vendéglátóipar tehát figyelemmel kíséri ezeket az írásokat?

— Minden egyes cikket elolvasnak. Kedvenc írójuk Szederjesi Baltazár, ő már több kávéháztól elbúcsúzott és mindegyik írása megríkatta a vendéglátóipar vezetőit. Különösen tetszett a „Búcsú a San Francisco kávéháztól" című cikke, amely valóban megrendítő volt.

— Még mindig nem tudom, hogy mi a te dolgod?

— Az értékelés és az elemzés. Sok szép cikket olvashattunk az elmúlt tíz-tizenöt év alatt és a vendéglátóipar büszke arra, hogy múzsája, ihletője lehetett ezeknek a remekműveknek, irodalmi gyöngyszemeknek. Nálunk még mindig emlegetik Flancz Zebegény „Búcsú az Eiffel kávéháztól" című írását, amelynek elégikus alaphangja, tárgyismerete valóban minden elismerést megérdemel. Különösen az a rész csodálatos, amelyben felsorolja, hogy kik jártak az Eiffelbe. Sajnos, születnek e nemben gyenge írások is. Marosi Viktor, „Búcsú a Stockholm kávéháztól" című dolgozata — például — ezek

közé tartozik. A szerző érzelmessége, avitt romantikája mosolygásra készteti az olvasót. Többi között elzokogja azt is, hogy 1912-ben halálosan szerelmes volt egy molett, szőke hajú, virágárus lányba, aki gyakran betért a Stockholmba, vagy ahogy a korabeli bohémek nevezték, a Stokiba. Ez azonban ma már senkit sem érdekel. Magánügy. A legszomorúbb az, hogy Marosi Viktor, aki az idén volt százegy éves, egyáltalán nem fejlődik. Legutóbb az Orchidea cukrászdától vett érzékeny búcsút, mert ezt a cukrászdát bisztróvá alakítják át. Nos, ez a műve — irodalmi szempontból — teljesen értéktelen. Felsorol néhány híres embert, akik valaha az Orchideába jártak — színészeket, újságírókat, írókat —, de a figurákat nem tudja megjeleníteni előttünk. Elmond néhány anekdotát, de ezek a történetek nem elegendők ahhoz, hogy magunk elé képzeljük őket. S ez baj!

— S mik a vendéglátóipar tervei?

— Továbbra is segíti ezt az új irodalmi műfajt, amely a nekrológ, a novella és a memoár ötvözete, de én csak irodalmi kisplasztikának nevezem.

— Hogyan segíti?

— A közeljövőben bezárják a Mohamed kávéházat, amelyet 1655-ben alapították a törökök és cipőbolt lesz a hangulatos Pántlika vendéglőből, amelynek gyakori vendége volt annak idején Martinuzzi György.

— Kritikáidat könyvalakban is megjelenteted?

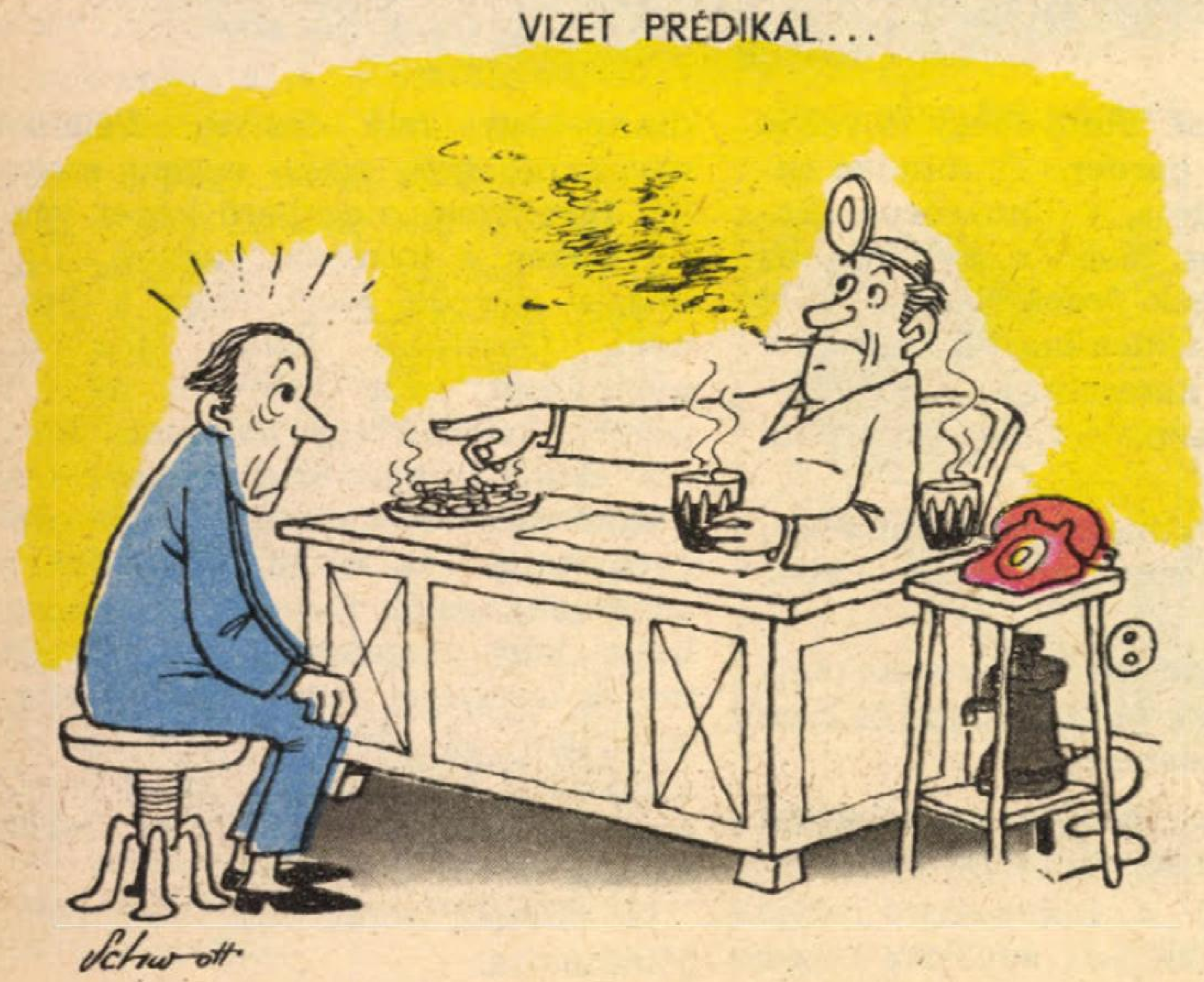
— Igen. Már hetek óta rendezgetem, csiszolgatom a kritikáimat, de most néhány napja le kellett állnom.

— Miért? Mi történt?

— Bezárták az Isonzó kávéházat, ahol dolgozni szoktam. Hát nem felháborító?

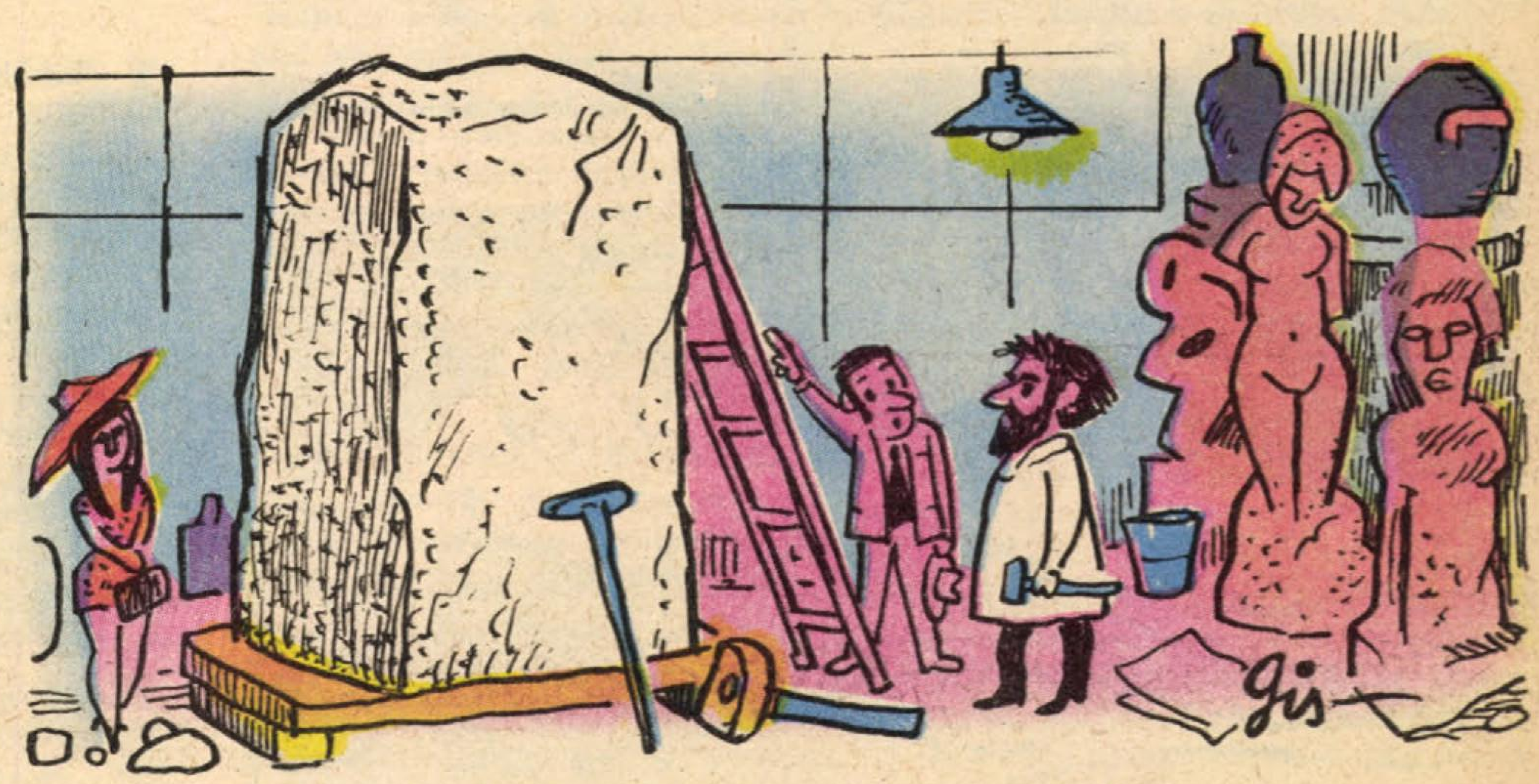
Mikes György

VIZET PRÉDIKÁL...

– A dohányzást és a kávézást megtiltom!...

ELÉGEDETT MŰVÉSZ

– Na, a talapzattal már meg is vagyok...

Megkérdeztük munkatársainkat:
Mi jut az eszükbe Verne Gyuláról?

Balázs-Piri Balázs:

– Miatta hoztak vissza egyszer Rábafüzesről...

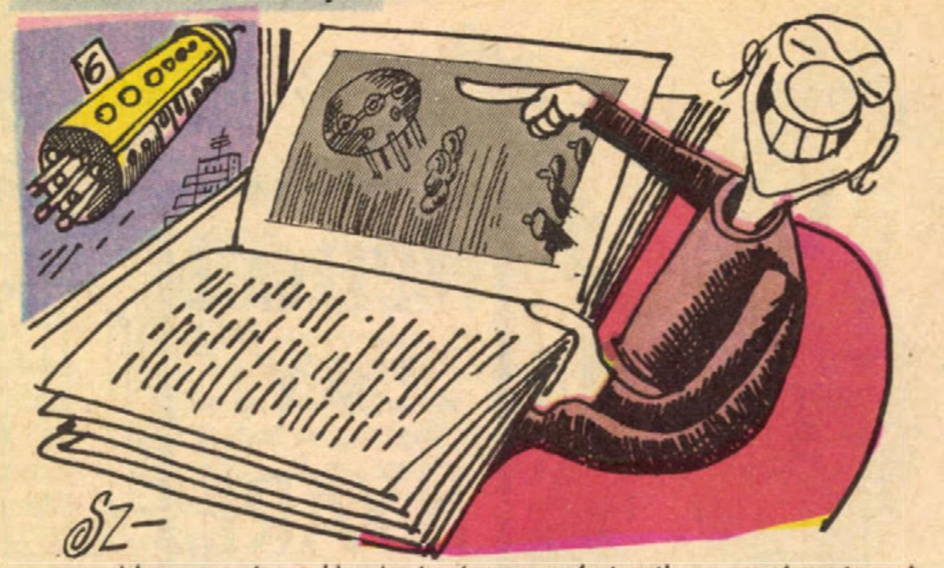
A tizenöt éves kapitány. Több teret kéne adnunk a fiataloknak. Az unokaöcsém már tizennyolc éves, és még mindig csak őrvezető.
P. P.

Várnai György:

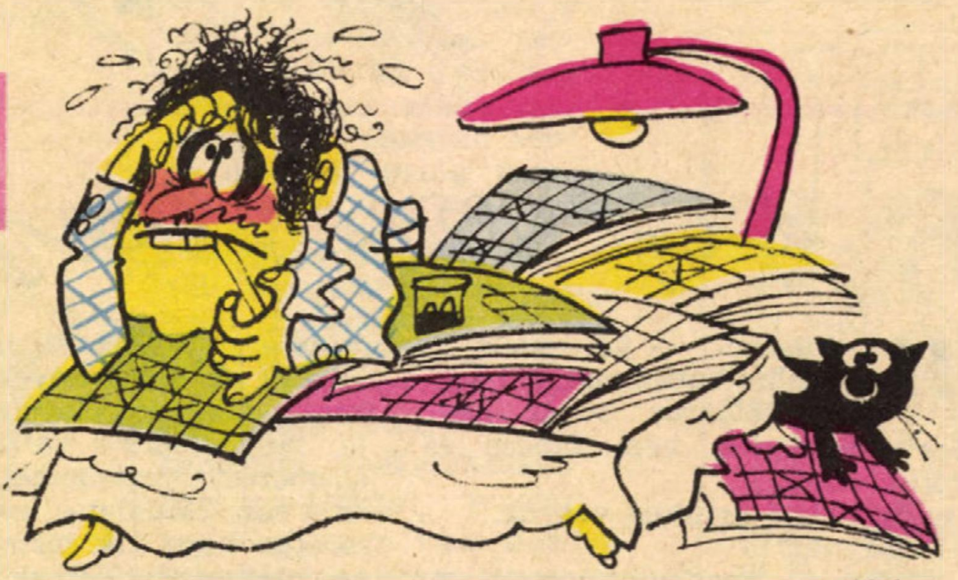
– Az a barátom, aki negyven évvel ezelőtt kölcsönkérte egy hétre a „Strogoff Mihály"-t, és még ma sem hozta vissza.

Szűr-Szabó József:

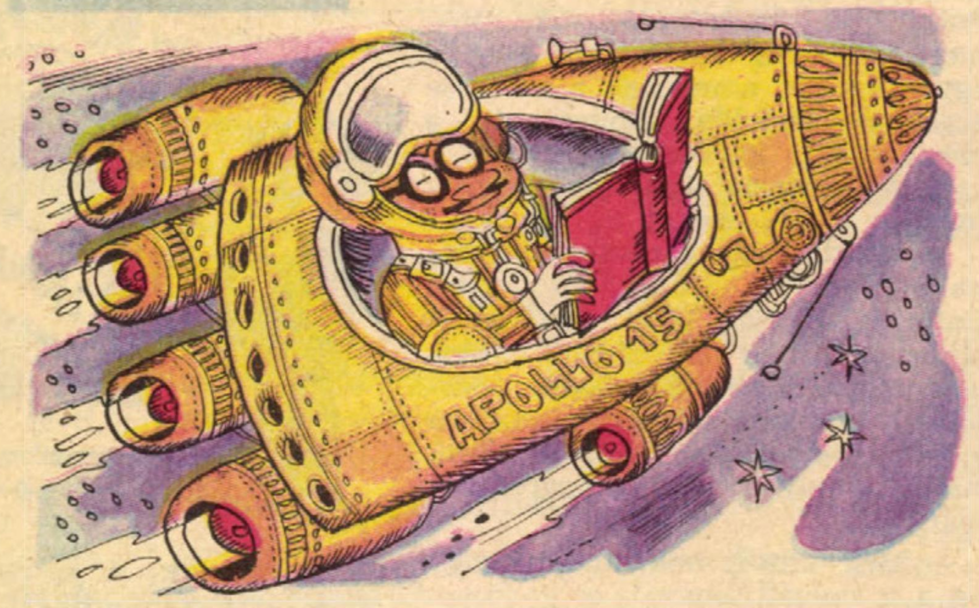
– Ha ma és nálunk írná az utópisztikus regényeit, elévülnének, mire könyv alakban megjelennek...

Fülöp György:

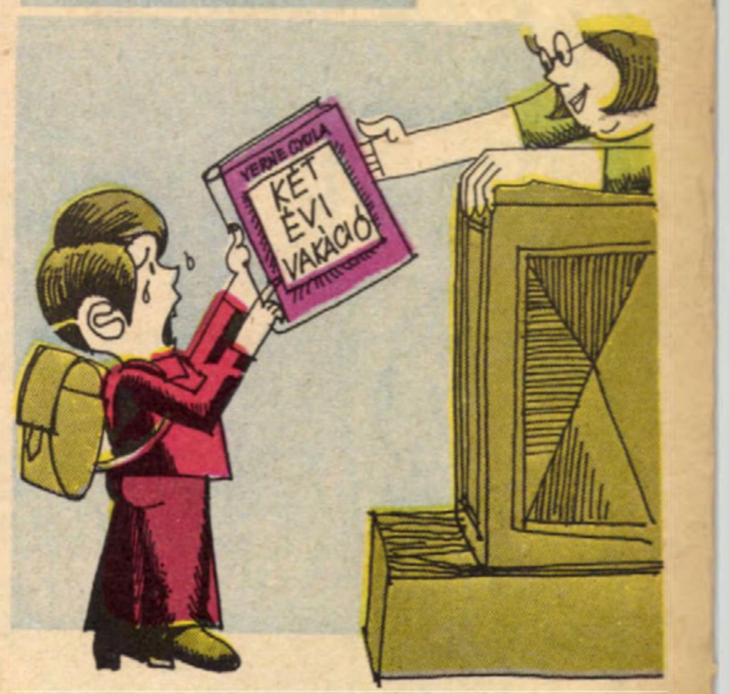
– Milyen zseniálisan meg tudta látni a jövőt! Nekem pedig tíz év alatt csak egy vacak kettes találatom volt!

Endrődi István:

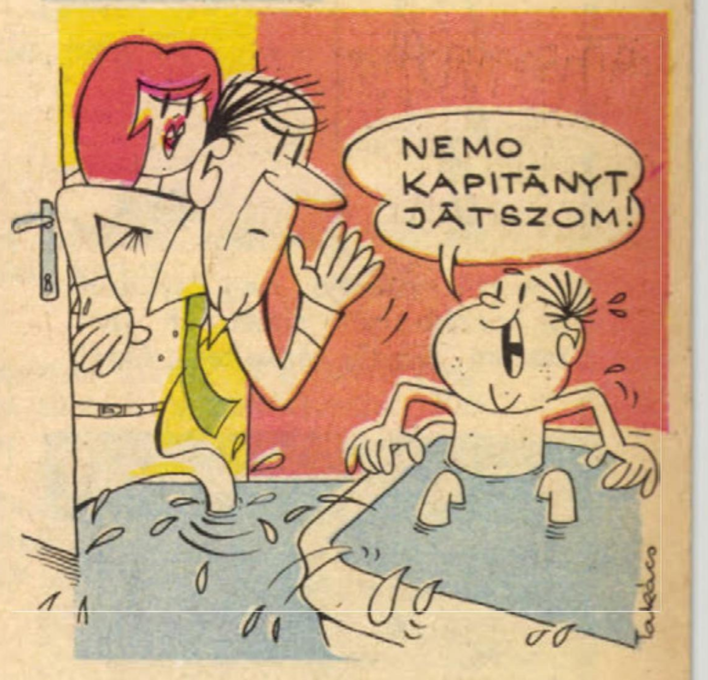
– Csodálatos, hogy milyen fantasztikus dolgokat tudott kitalálni!...

Mészáros András:

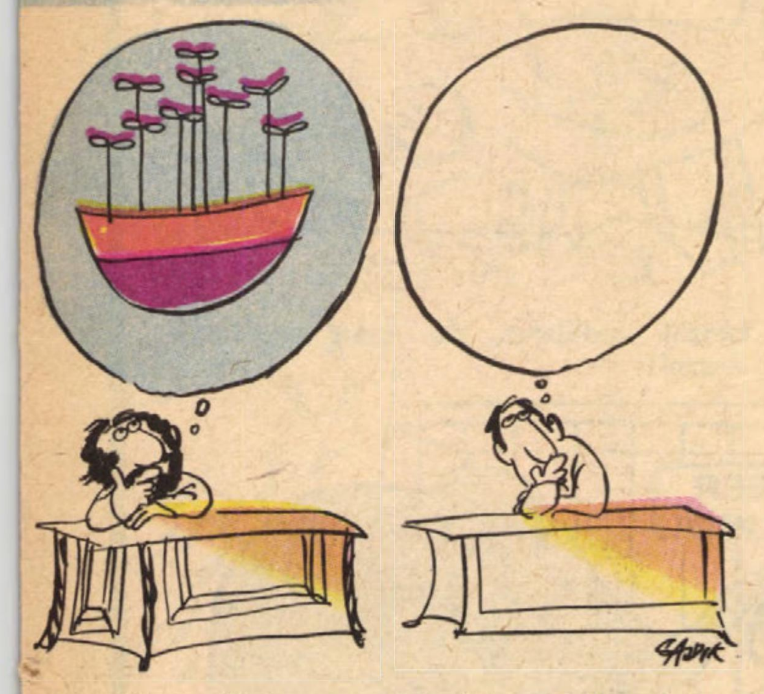
– Ez az elsőosztályos, aki már az első tanitási napon keveselte az évi két és félhónapos szabadsagot...

Takács István:

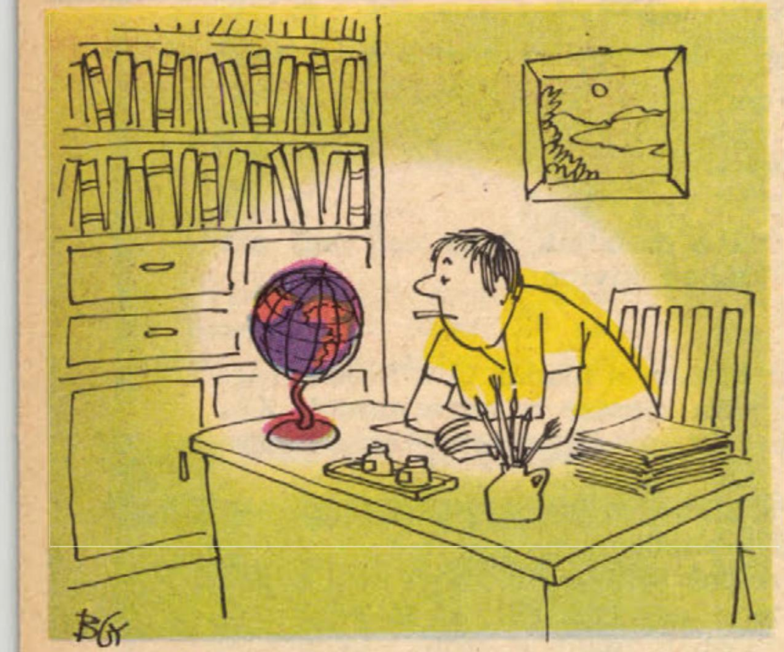
– Egy pofon!...

Sajdik Ferenc:

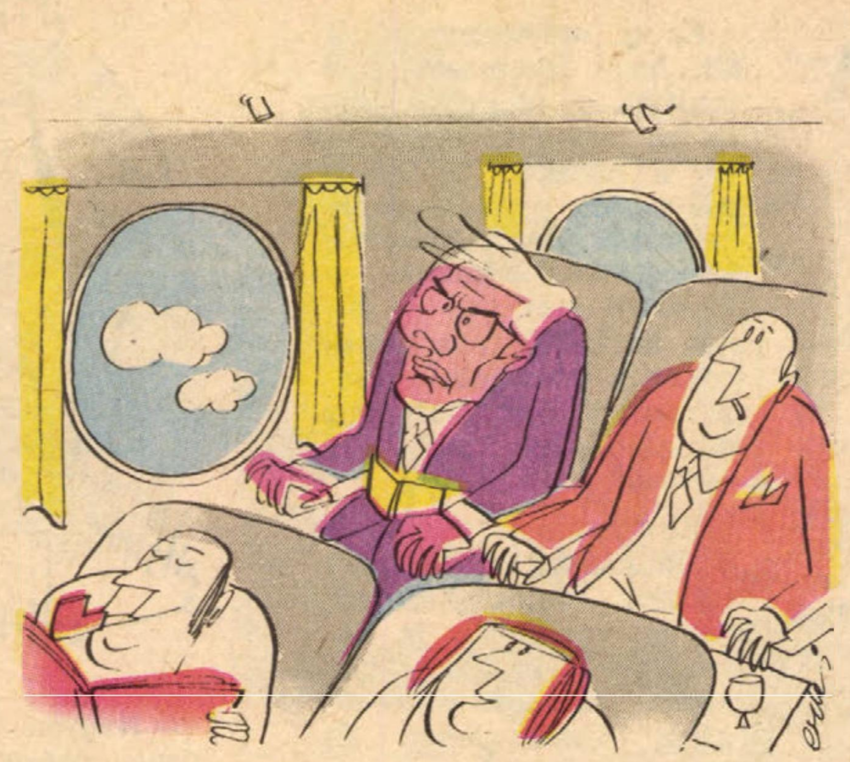
– Hasonlóak a munkamódszereink: mind a ketten az íróasztal mellett szeretünk töprengeni. Csak neki eszébe jutott mindenféle, nekem meg soha semmi...

Brenner György:

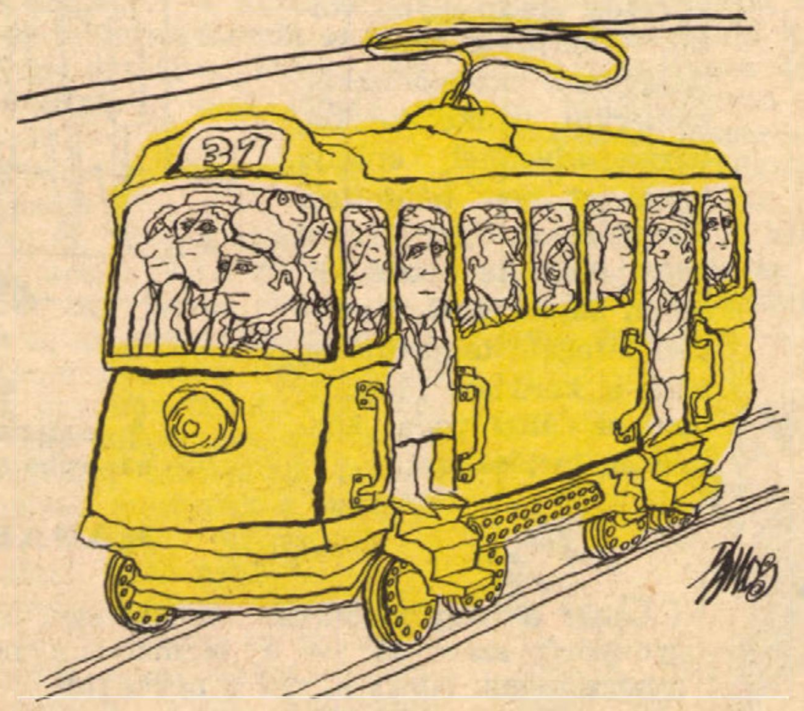
– Ha volna elég valutám, én is megpróbálnám 80 nap alatt...

Erdei Sándor:

– Amit ő megálmodott, nekem kell átélnem!

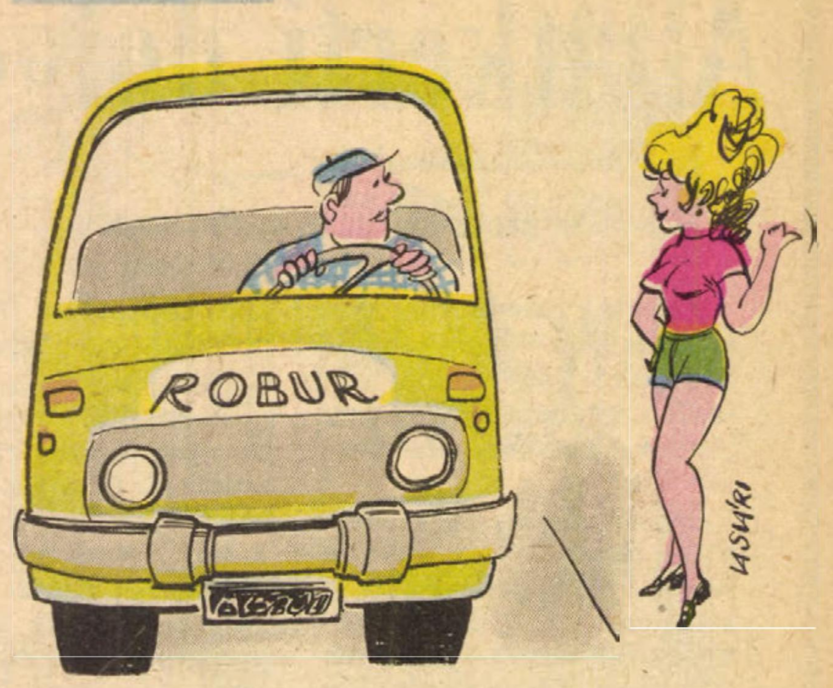
Dallos Jenő:

– Nem a villamos...

Korunk egyik nagy találmánya a „fanti", ez az új szó, amelyet a sci-fi helyett találtak ki. Kár, hogy Verne Gyula ezt már nem érhette meg.

Vasvári Anna:

– Hódító Robur.

A Bégum ötszáz milliója. Ugyanis szeretném kifestetni a lakásomat.
R. B.

Hegedűs István:

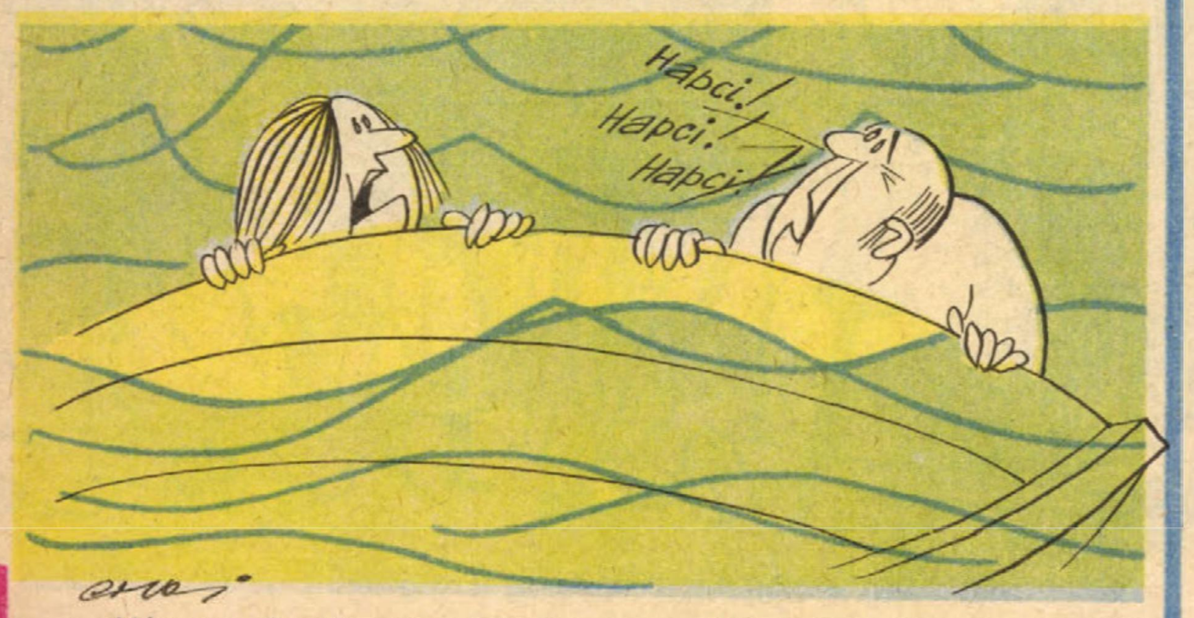
– A turizmus feltalálása is az ő nevéhez fűződik.

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

Benőke rendetlenül ül a padban: kilógatja a lábát, azonfelül még cukrot is ropogtat. A tanító néni szigorúan rászól:

— Azonnal vedd ki a cukrot a szádból és tedd be a lábad!

VIHARBAN

– Hányszor figyelmeztesselek, hogy nem illik a levegőbe tüsszenteni?

Dinnyevásár

A hatalmas dinnyehegy tövében ül ő... pardon: Ő, minden titkok tudója, a dinnyeárus. Szeme a távolba révedez, számára az evilági hívságok érdektelenek. Ezért nem néz a szemembe, pillantását a homlokomon keresztül az agyvelőmbe fúrja. A dinnyét szokta szemlélni így...

Nem merem megzavarni elmélkedésemben, hiszen másfajta ember ő... pardon, Ő.

— Egy finom kis dinnyécske kellene? — szólal meg később, és rám néz, de a vesémbe lát.

— Igen, ha lehetne — rebegem alázatosan, hogy elnyerjem jóindulatát.

— Na, nézzük...

Szertartásosan felemelkedik és a dinnyehegy felé fordul. Felemel egyet, nézegeti, aztán engem szemlél. Igyekszem megnyerő képet vágni, hiszen a kezében vagyok. Úgy látszik, sikerült, mert leteszi a dinnyét. Gesztusát hálás mosollyal nyugtázom, amit észrevesz, mert a pultról felemel egy hatalmas kést. Az élénél fogja meg és nyelével megkocogtat egy dinnyét. A karnagyok hallgatják így a hangvillát, a zongorahangolók figyelik így a megütött húrt. Izgatottan lesek, nem merek lélegzetet venni, nehogy megzavarjam az áhitatot. Ha tudnék uralkodni magamon, a szívdobogásomat is leállítanám, hogy az idegen hangok félre ne vezessék.

Ő rámnéz, most már határozott jóindulattal.

— Nem jó... Magának egy jobbat nézek — jelenti ki és a kiváltságosak jóérzése kerít hatalmába. Lám, a mester értékeli, hogy értékelem...

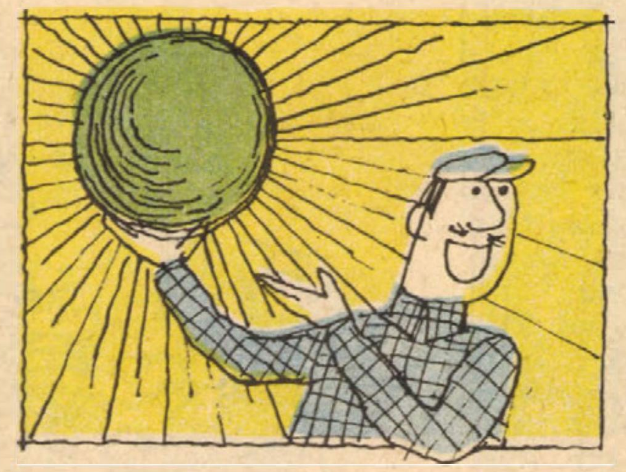
Újabb kopogtatás. A botfülem semmi különbséget nem vesz észre. Ez a dinnye éppúgy kong, mint az előző. De az arcom semmit sem árul el.

— Csodálatos! — csillan fel a mester szeme. — Tessék ezt meghallgatni! — mondja és újra játszani kezd a dinnyén. Megüti a hasatáján, ahol az a világossárga folt virít a zöld testén. Aztán gyengéden az inda tájára üt, majd egy kongatás a déli sarkon és felzúg a csodálatos hármashangzat, amit én ugyan nem észlelek, de gyönyörű lehet, mert a mester elragadtatása határtalan... Felkapja a dinnyét, a füléhez szorítja, majd kissé felemeli, ahogy az anya tartja a Nap felé aprócska magzatát.

— Ilyet még nem evett uraságod — jelenti ki és a mázsára helyezi a mennyeinek ítélt gyümölcsöt.

— Nem lékelné meg? — rebegem alázatosan, és tisztelettudóan meghajolok.

Ezer ránc fut az arcára, meleg te-

kintete hideg lesz, mint az Antarktisz, arcán csalódás tükröződik: lám, kígyót melengetett a keblén. Egy pondró kétségbe vonja évtizedek tapasztalatát, sárba tapossa a becsületét, a hitét, szakmai önérzetébe gázol.

— Ha ragaszkodik hozzá a kedves vevő.

Hangja hideg és metsző, akár a kés, melyet úgy döf a dinnyébe, mintha nekem szánná. Már nem vesz rólam tudomást, minden figyelmét a műtétre irányítja. Négy vágás és máris ott vöröslik a kés hegyén a lék. Előbb magának szel le egy kis darabot. Behunyja szemét, a vékony dinnyecsíkot nyelvére illeszti, aztán arcán földöntúli mosoly ömlik el:

— Mint a méz... Benne a nap tüze, a mezők illata, patakok hűs vize, benne az egész természet, ilyen csodát még nem láttam. Ez nem is dinnye. Ez égi manna. Persze még le kell hűteni és a boldog tulajdonos a hetedik menyországba kerül, a kéjek kéjének lesz birtokosa, egy nyomorult húszasért...

Aztán az orrom elé dug egy parányi dinnyedarabkát, és megkóstolom:

— Nos, ugye csoda? Látom, nem jut szóhoz, nem is kívánom a háláját, ezért vagyok kérem, hagyja, ne csókoljon kezet, huszonöt az egész — mondja és kitép a kezemből három tízest, visszaad két forintot, a markomba dobja a dinnyét, hogy majdnem hanyatt dönt, aztán fáradtan megtörli a homlokát és lerogy a székére. Arcára visszaköltözik az elrévedt filozófikus merengés.

*

— Ez neked dinnye? Ez egy tök, te pedig egy tökfej vagy, akire még egy nyomorult dinnyevásárlást sem lehet rábízni — mondja a feleségem és megvetően a kezembe nyomja a széthasított dinnyedarabokat, hogy vigyem a kukába. Az arcáról azt olvasom le: azt se bánná, ha én is ott maradnék...

Ósz Ferenc

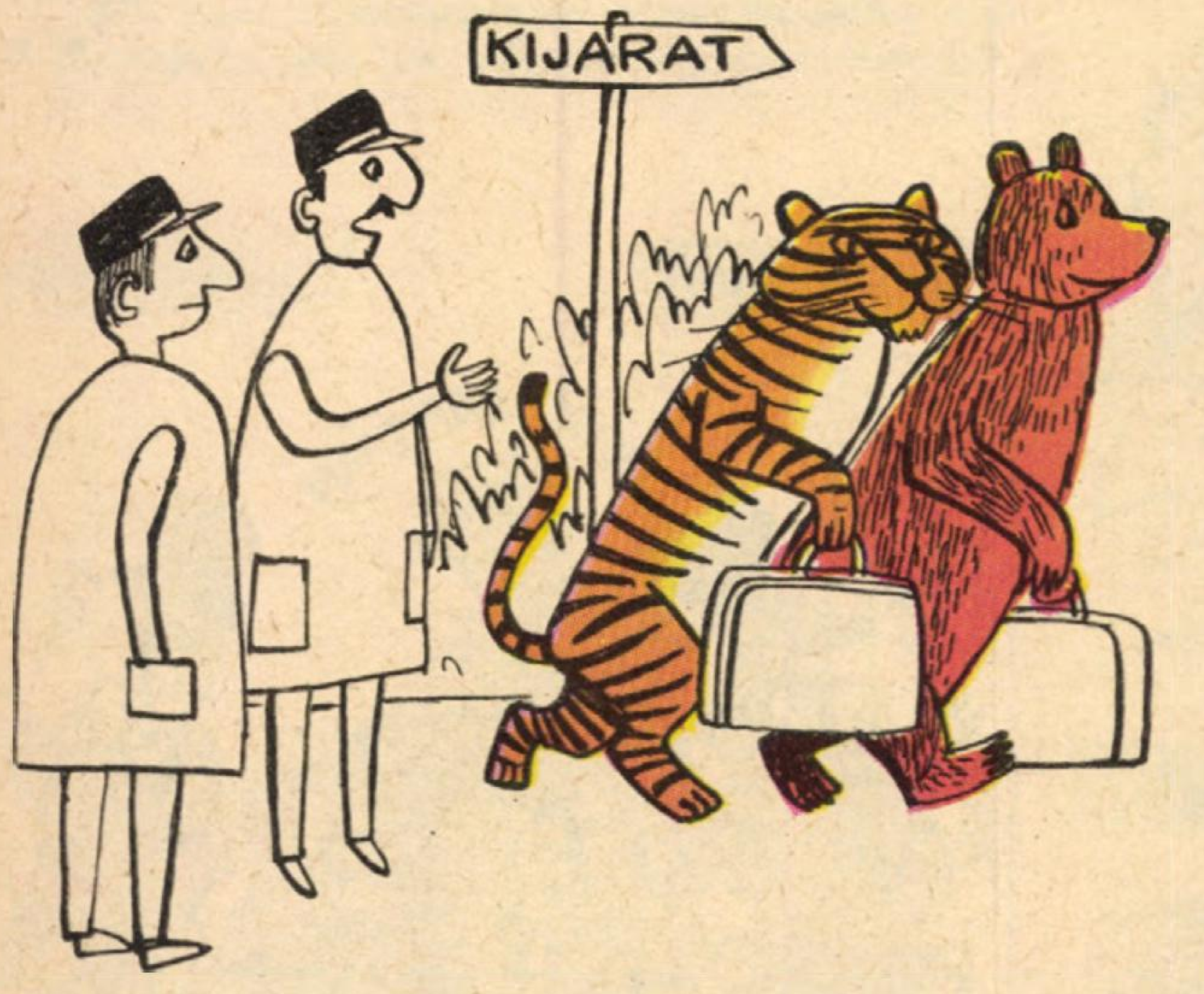
Állatkerti dolgok

MINDEN MÁSKÉPP VAN

Fekete párducra van szüksége a Kedves Olvasónak? Vagy núbiai kőszáli zergére? Esetleg egy jópofa szudáni teknősbékára?

Egyikért sem kell Afrikába, Szumátrába, Jávába utaznia. Többek között e jószágok „nagyüzemi tenyésztője” is a budapesti Állat- és Növénykert. Ma már ott tartunk, hogy a zambiai vad-rezervátum vezetője Magyarország fővárosába jön, hogy lefényképeztesse magát — oroszlánok társaságában.

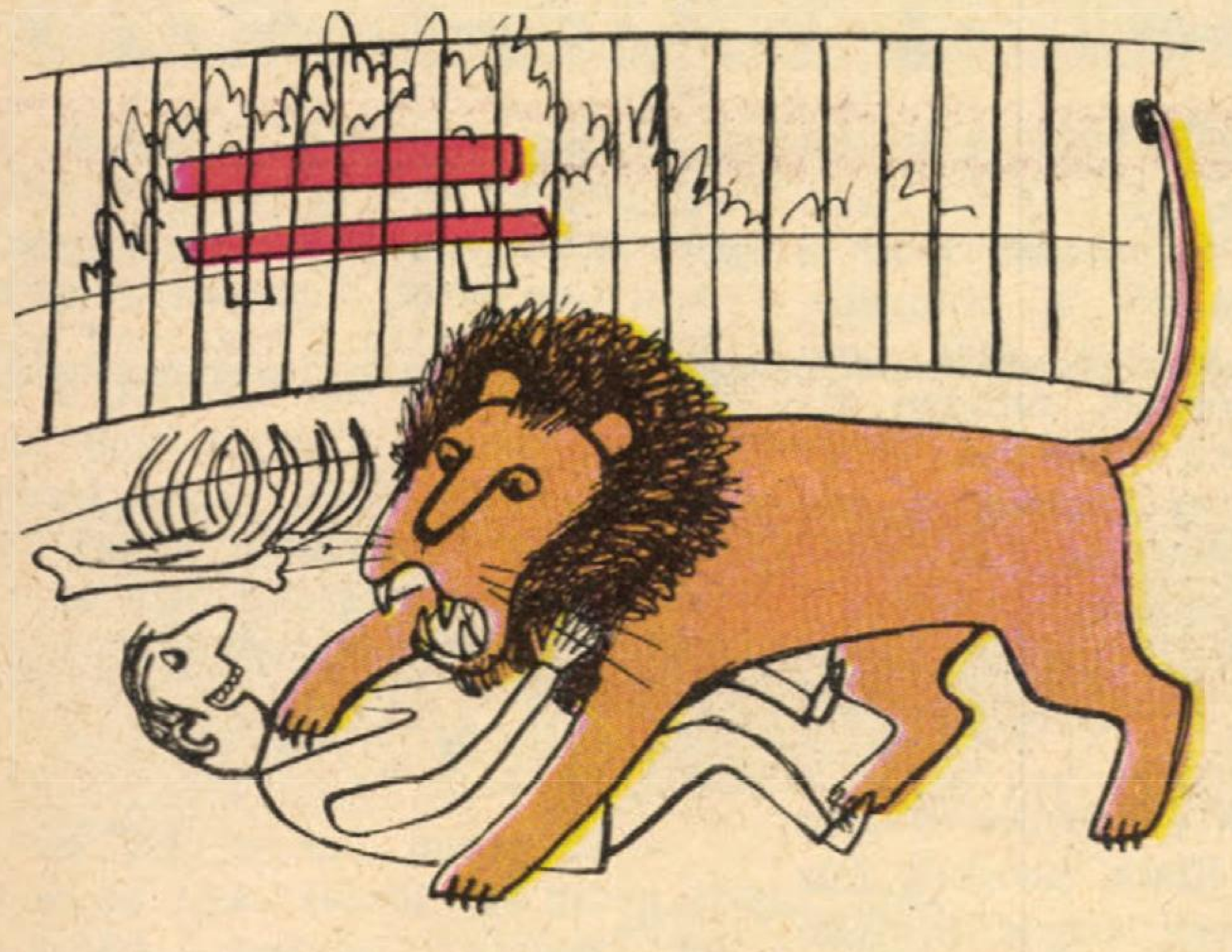
Nem tréfa: a hajdani „őstermelő” országok az európai állatkerti szaporulatból frissítik fel, egészítik ki ijesztően csökkenő vadállományukat. Vonatra, hajóra száll, repülőre ül hát a Kodjak medve, az antilop, a csimpánz — öreg kontinensünkön született valamennyi —, hogy megérkezésük után „visszavadítsák” őket.

– Mire megszerzik az utazáshoz szükséges iratokat, maguktól vissza fognak vadulni!

ANDAXIN HELYETT

A főigazgató megkérdezte, hogy idegesek vagyunk-e, mert a legjobb idegnyugtató — bemenni tíz percre a nagyragadozókhoz. Sok éves tapasztalata szerint a tigrisek, az oroszlánok közvetlen közelében az ember valahogyan rögtön elfeledkezik kisebb-nagyobb testi, lelki nyavalyáiról, családi, munkahelyi gondjairól. Mindazok a dolgok, amelyek korábban idegesítették, az állatházban már valahogy egyáltalán nem fontosak, amikor ott ásít mellette Lola, vagy Ahmed...

– Bizisten, jobb mint az andaxin!

ZOOPEDAGÓGIA

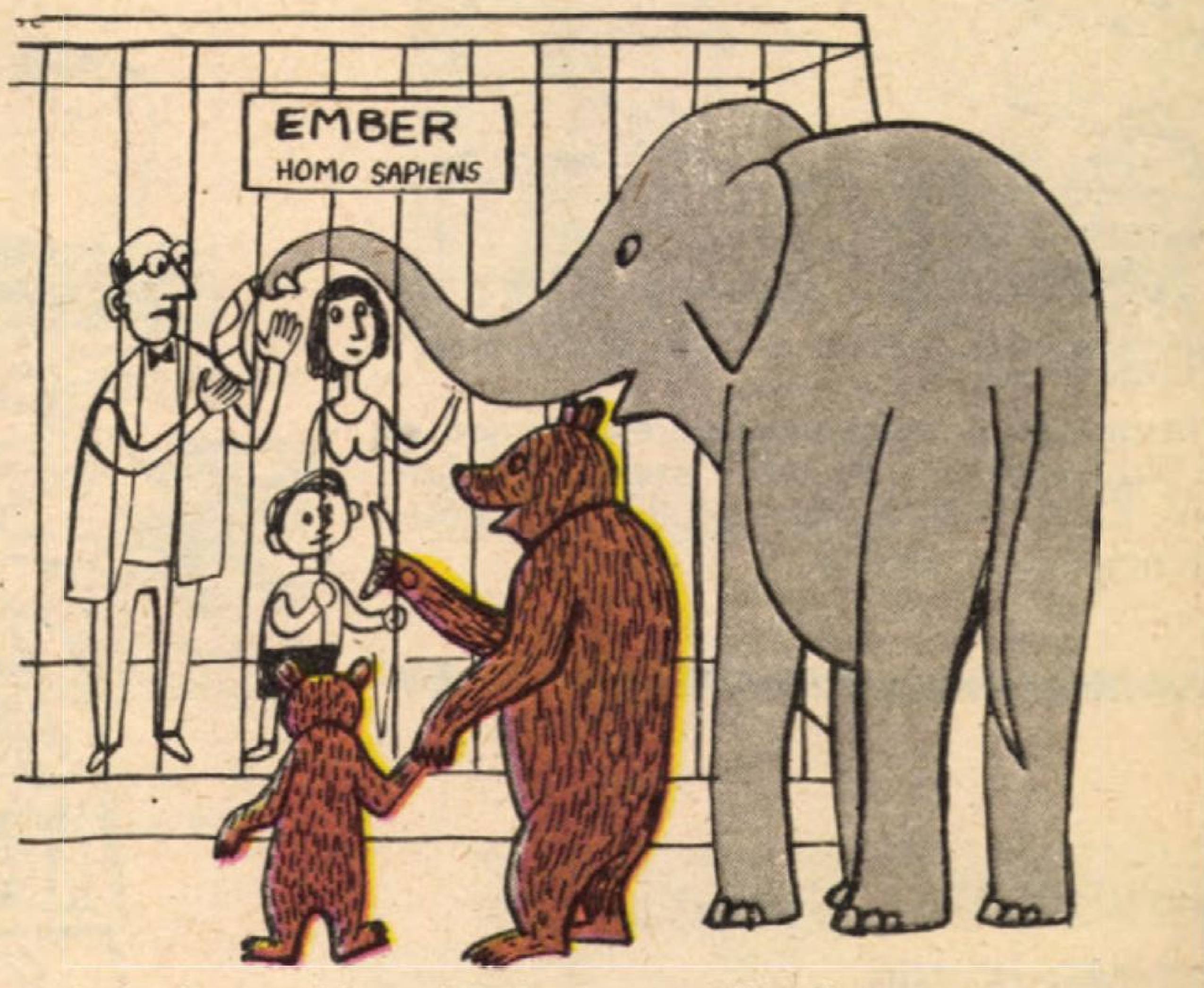
Ez a tudomány abból áll, hogy emberszeretetre tanítják az állatokat. Ragyogó sikerrel végzik itt ezt a munkát. Világhírű művészek, nyugati pénzmágnások, valóságos uralkodók — legutóbb a monacói hercegnő — ülnek be boldogan a ketrecekbe s csináltatnak csoportképet: egy király, egy oroszlán, egy király, egy oroszlán...

Elismeréssel nyugtázta a látottakat a hírneves osztrák tudós, Konrad Lorenz professzor is, aki körülbelül mindent tud, amit az állatok lelkiviláguáról tudni lehet. És ezen felül még beszélget is velük. Felszólítására például a vadlúdak a parthoz úsztak, majd eltávoztak, visszajöttek, ahogyan kérte. A tigris pedig megpuszilta.

Mi magunk is közvetlenül tapasztaltuk az itt folyó zoopedagógiai tevékenység eredményes voltát. A kerítésen belül barátkoztunk oroszlánokkal, kameruni vadkecskékkel, barnamedvékkel, erdélyi kopókkal, nem bántottak. Fényképész ugyan nem volt jelen, de rettenthetetlen bátorságunkat minden látogató tanúsíthatja, akik a kérdéses időpontban az állatóvoda környékén tartózkodott.

– Nagyon jól beszél vadlibául, de azért egy kis idegen akcentust érezni!

– A legbiztosabb mód, hogy az állatok megszeressék az embereket.

MADARAK

Lakik a nagy madárház mellett egy gyönyörű szárnyas — a legmélyebb inkognitóban. Nincs kiírva a neve, fajtája, lelőhelye. Külföldet járó hazánkfia... hm... szerezte. Becsomagolta, álnéven, hétköznapi tollasként küldte Pestre, repülőn, ajándékba az Állatkertnek.

Miért ez a csalafintaság?

Ez védett-madár, a szóban forgó távoli ország címerében is szerepel, befogását, kivitelét rendkívül szigorúan büntetik. De hát egy magyar turistának hiába mondják, hogy ezt vagy azt nem szabad kivinni...

*

Két hatalmas madár ül a fűben flegmán, nem messze a terráriumtól. Két csupa-csőr madár. Két Abu Marku, azaz „A Papucsok Atyja”. Valóban erre a lábbelire emlékeztet a csőrük — óriási kivitelben.

Vezetőnk elmondta, hogy ez a két madár — egy pár. Férj és feleség.

És közben mind a kettő: „A Papucsok Atyja”!

És hogy hívják majd a fiókákat?!

LÁTOGATÓK

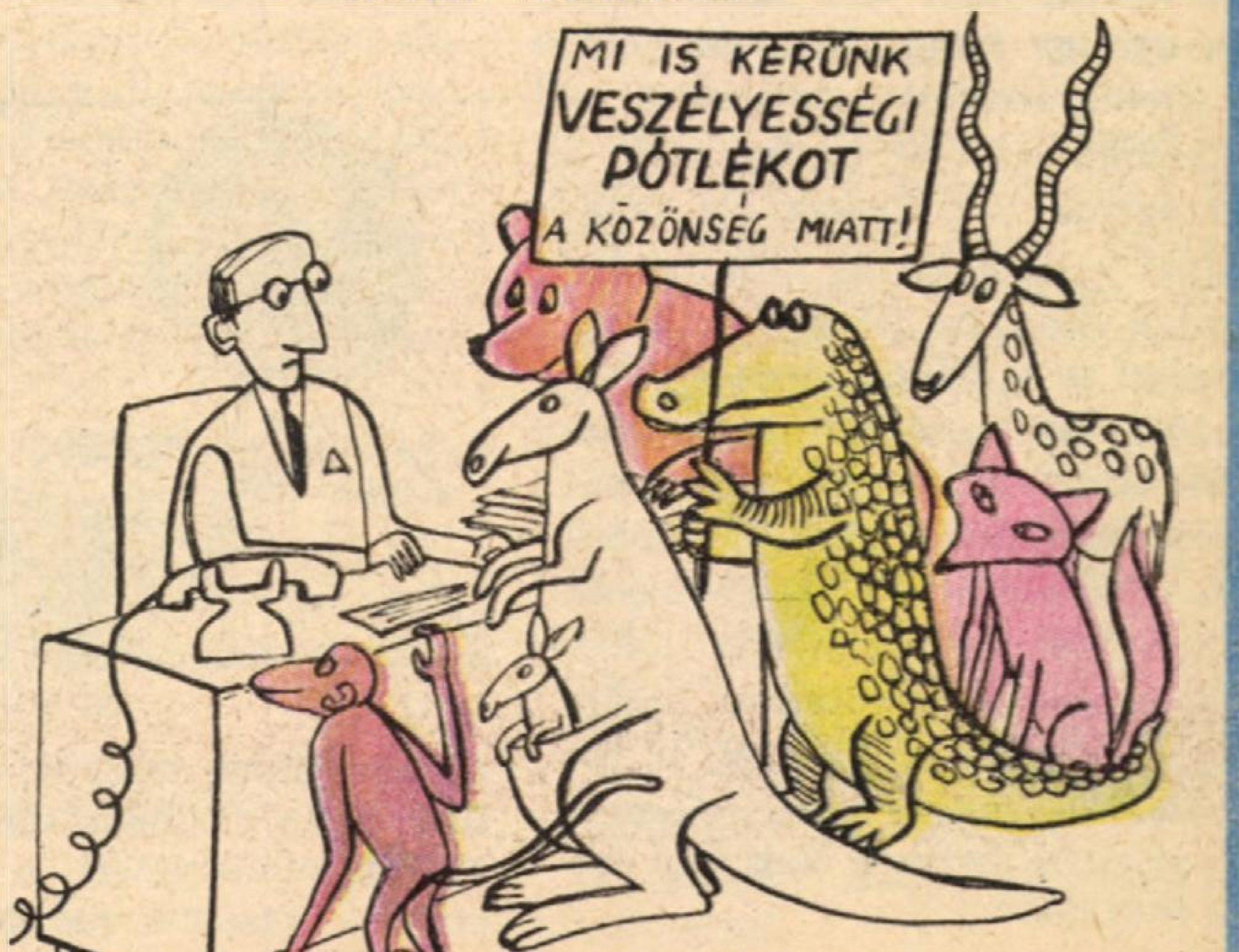
Sokan vannak, évente vagy másfél millióynian. Nők, férfiak, öregek, rengeteg gyerek. Sok ezer fős a törzsközönség.

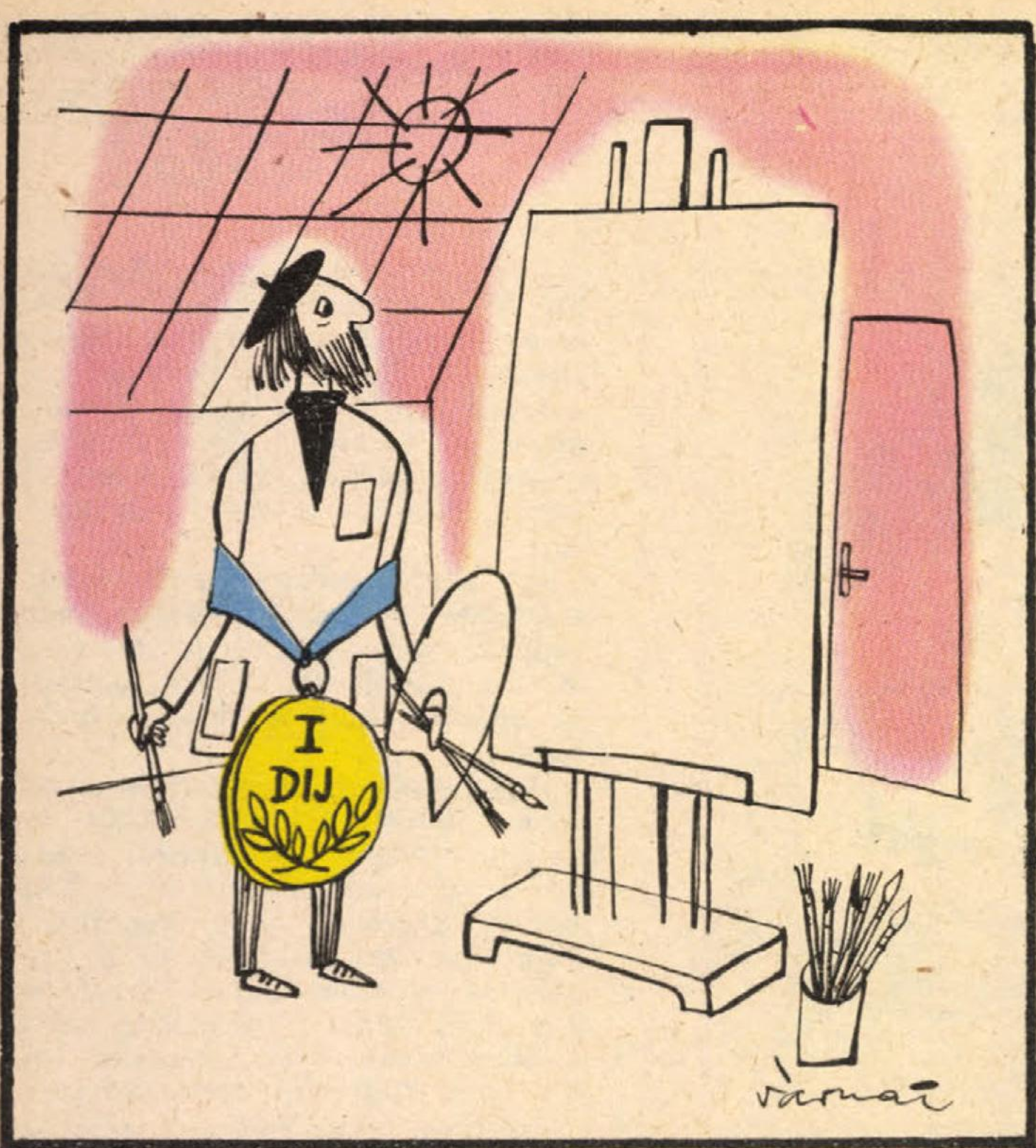
Örömmel jönnek, mindig fedeznek fel valami újat, valami szépet a természetnek abban a darabkájában, amit az Állat- és Növénykert nyújt nekik. De hát itt az örök probléma — a rosszul értelmezett állatszeretet! A sok bajt okozó etetés. Meg a játszani akarás akkor, amikor az állatnak már nincs kedve játszani. Előfordul továbbá, hogy egyik-másik látogatónak annyira megtetszik valamelyik állat, hogy éjjel eljön érte a falon át, hazaviszi.

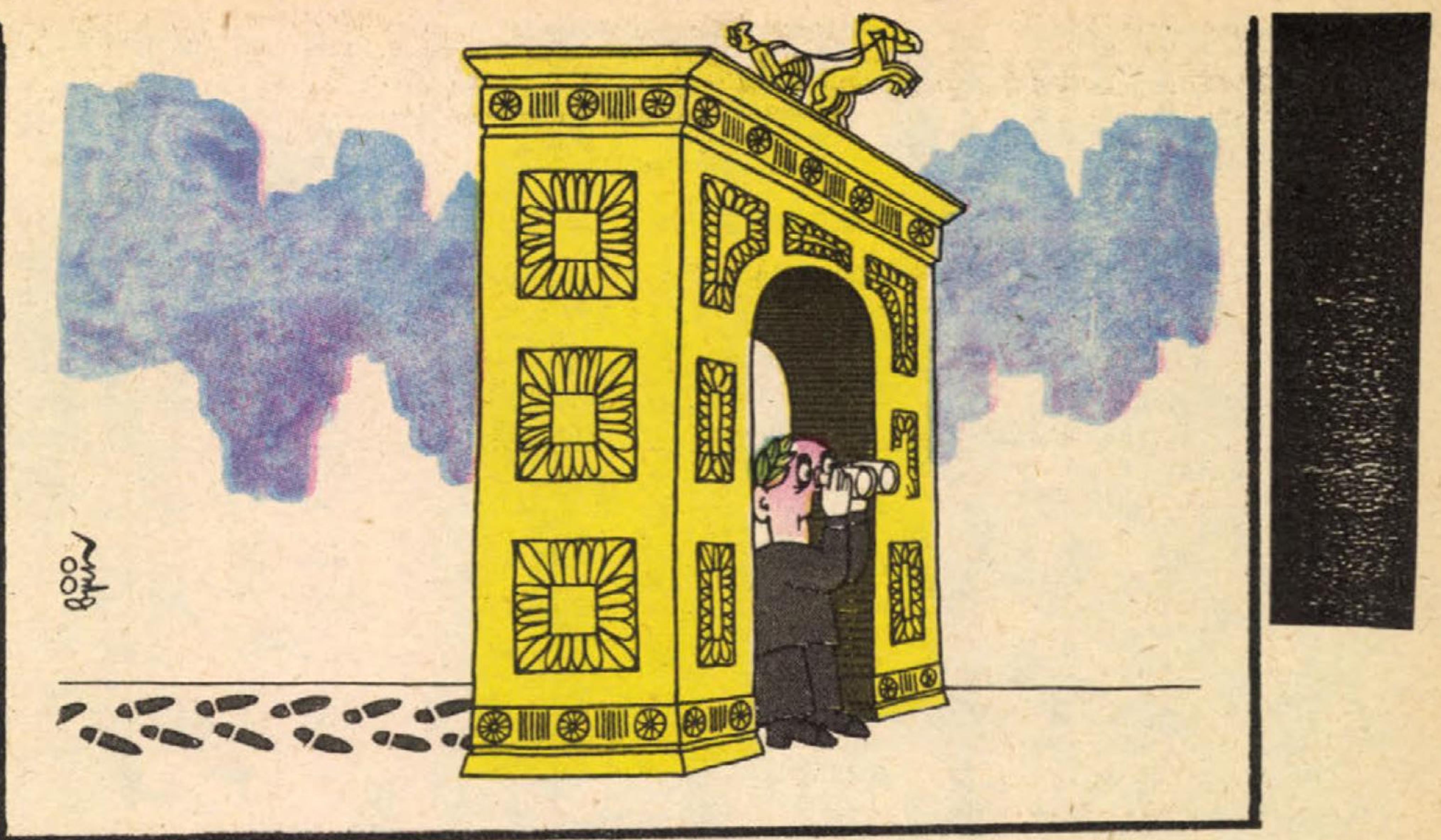
És nem ritkán betéved olyan vendég is, aki a természetből a szőlő levét szereti a legjobban, dülöngél, hangoskodik, szóval nem úgy viselkedik, ahogyan jobb állatok társaságában illene.

Írta: Kürti András
Rajzolta: Várnai György

JOGOS KÍVÁNSÁG

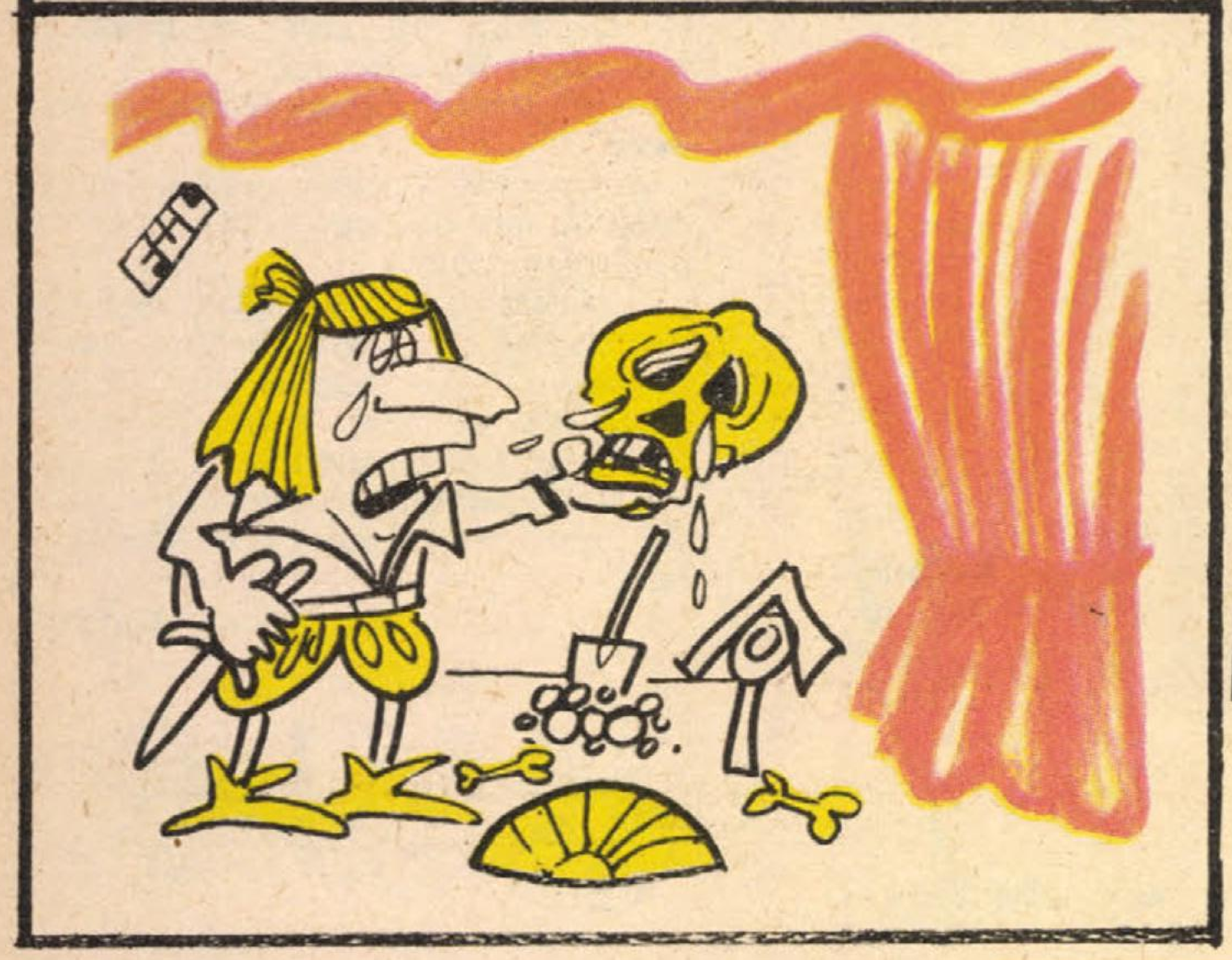

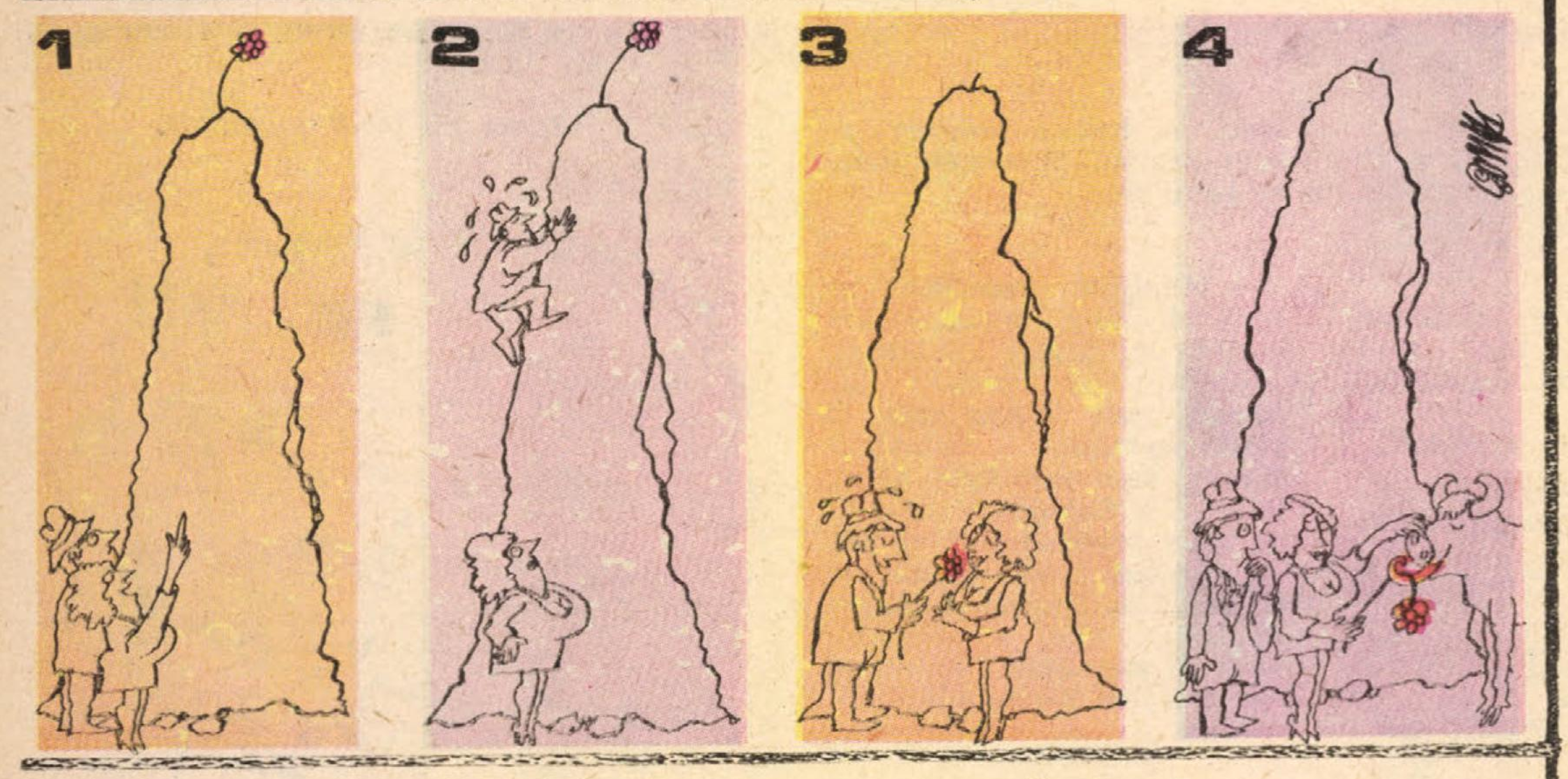

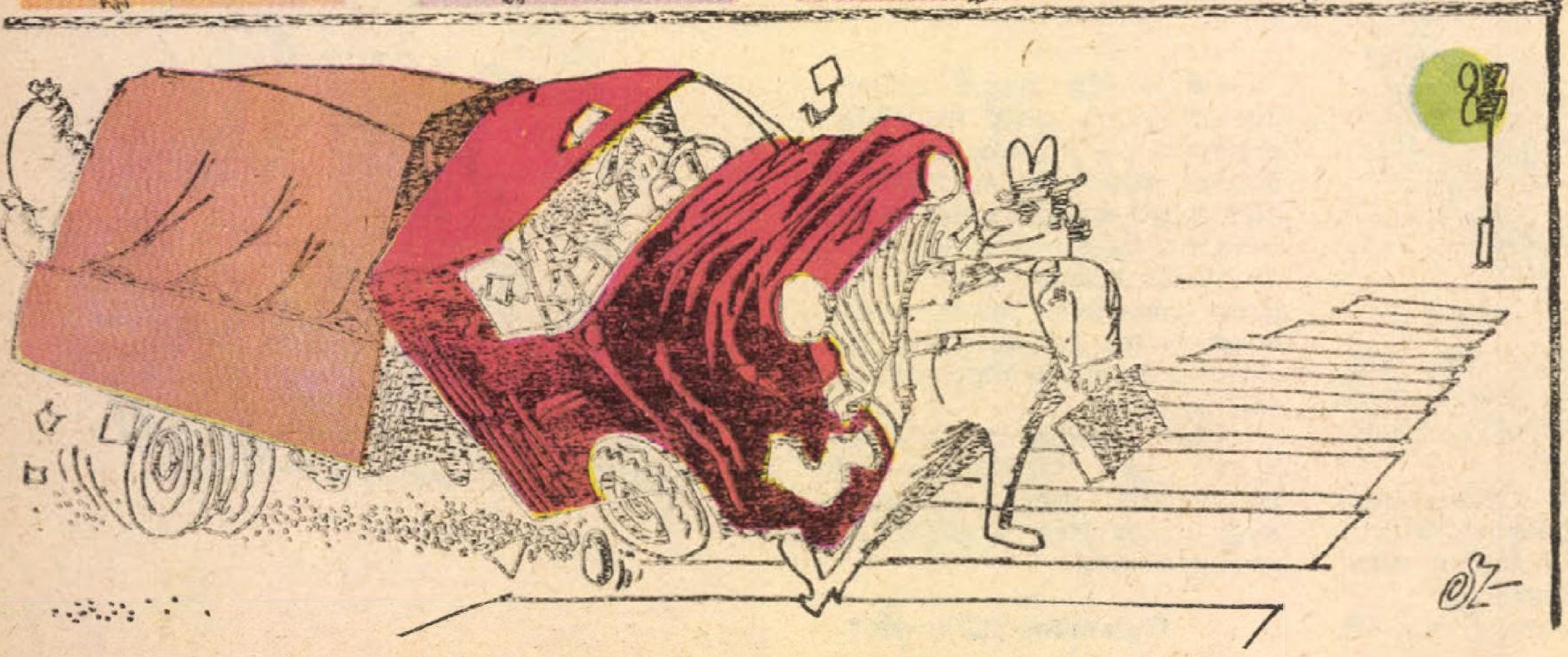
SIKER

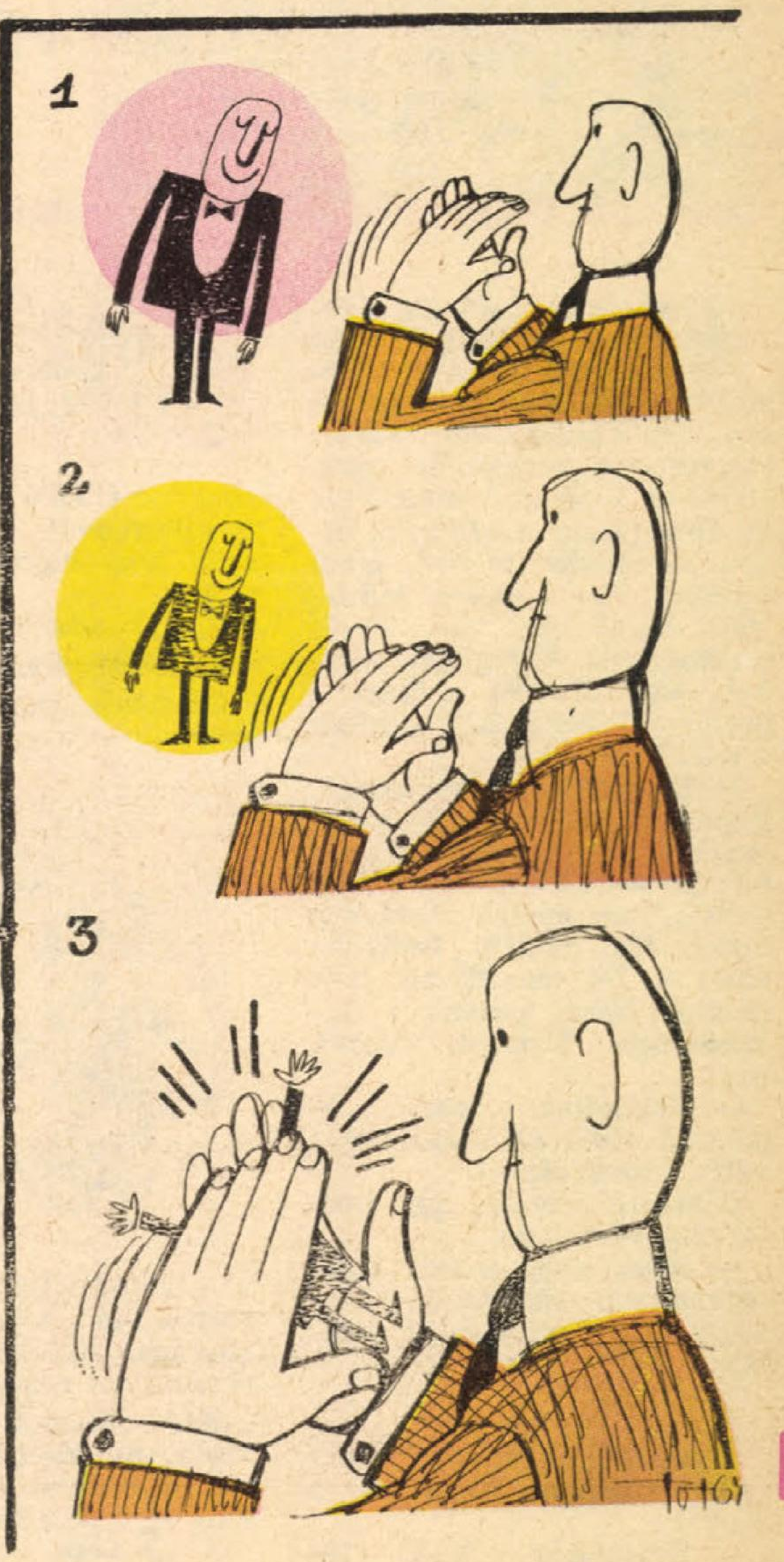
VÁRNAI, BALÁZS-PIRI, FÜLÖP, HEGEDŰS, DALLOS, SZŰR-SZABÓ, TÓT

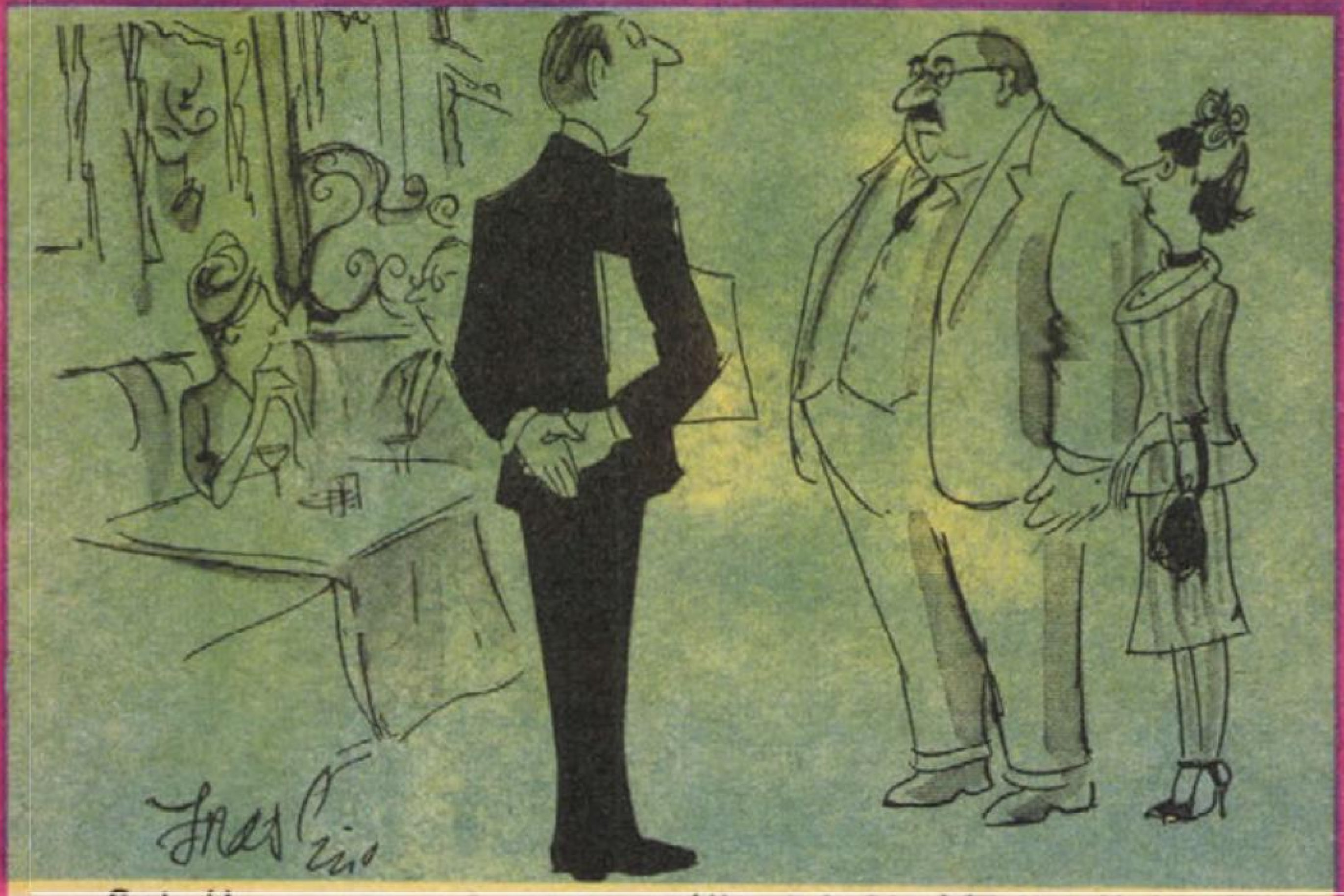

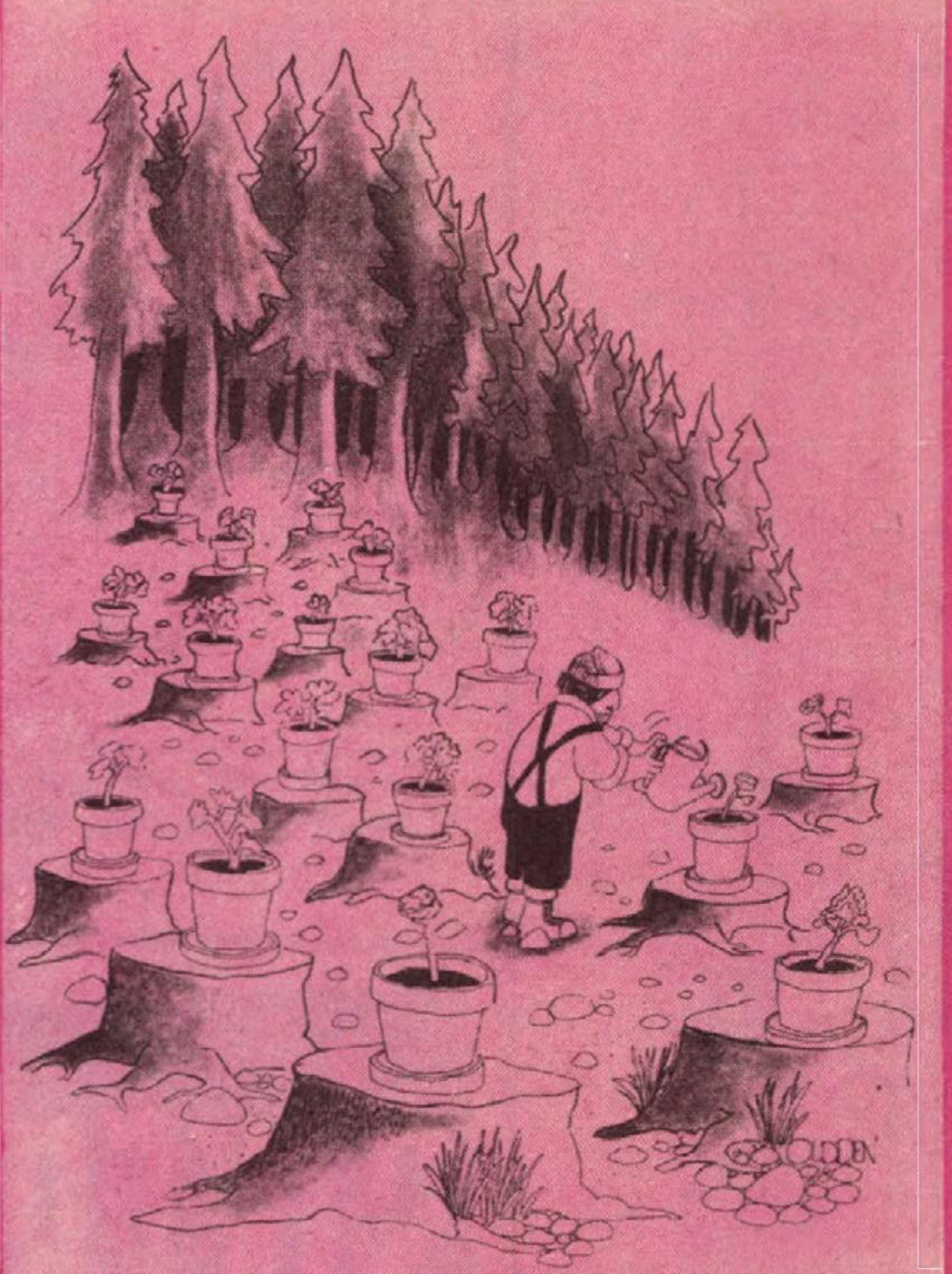
IMPORT HUMOR

RAJZOK A „NEW YORKER"-BŐL

– Sajnálom, uram, nem szolgálhatjuk ki. Máris túl kövér!

KÖRNYEZETVÉDELEM

*****

– Figyeled! Egyre többet idéz a „Wall Street Journal"-ból, és egyre kevesebbet a bibliából...

– Halló, hazajöhetsz! A gyerekek már mind elköltöztek!

FILMFORGATÁS KÖZBEN

Uj filmet forgatnak a Kerepesi úti MÁV-házakban. Idegen arcok címen első filmjét rendezi Szörény Rezső. A film szereplői nagyrészt „hippik". A jellegzetesen öltözött, bajuszos, szakállas ifjak és „hippiknek" átvedlett lányok, közel ötvenen, ellepték a MÁV-ház udvarát.

Az egyik udvari lakás lakója nyolcvan év körüli nénike, nem tudván, hogy filmezés folyik, meglátva a „hippiket", dühösen becsukta ablakát, még a rolettát is lehúzta.

A forgatás egyik reggelén a nénike a közértbe indult, ekkor jött ki egy öltözőnek átalakított lakásból a film női főszereplője: Kútvölgyi Erzsébet, idén végezte a Szinművészeti Főiskolát és a Vígszínház szerződtette. A színésznő egy álomjelenet felvételéhez indult a kilencszázas évek divatjára emlékeztető földigérő csipkeruhában.

Az öreg nénikének — ezt látva — felderült az arca és odaszólt Kútvölgyi Erzsébetnek:

— Álljon meg egy pillanatra, lelkem...

A nénike a színésznőhöz cammogott, megsimogatta annak arcát, aztán így szólt:

— Látta ezt a huligán bandát, kedvesem?... Kétségbeejtő, mivé züllött a mai fiatalság... Jóleső érzés tölt el, hogy ebben a világban magát nem fertőzte meg a mai fiatalok divatja, megmaradt olyannak, amilyen én voltam lánykoromban.

Kolozsvári Andor

FELVILÁGOSÍTÁS

Hétfő este volt, de Glazurek és lánya mégis ott ült a néma tévé készülék előtt. Edit szórakozottan lapozgatott egy mesekönyvet és rágógumit őrölt. Glazurek pedig elmerülten tanulmányozta a *„Hogyan éljen az elvált férfi?"* című munkát. Ám hirtelen felrezzent. Hétfő este van. Tévémentes nap. A legjobb alkalom, hogy rátérjen a tárgyra. Szelíden kivette Edit kezéből a mesekönyvet:

— Figyelj rám, kislányom. Éppen arról szeretnék veled beszélni, hogy már nem vagy pici kislány. Tizenhárom éves múltál, nemsokára tizennégy leszel. Ha például Indiában élnél... De maradjunk csak nálunk. Nézd, vannak a természetnek bizonyos törvényei...

— Hallgatlak, papa — mondta Edit és figyelmesen várta a továbbiakat.

Glazurek hirtelen úgy érezte, céklavörös lesz.

— Mára elég ennyi. Majd legközelebb folytatjuk. Utóvégre nem hajt minket a tatár.

*

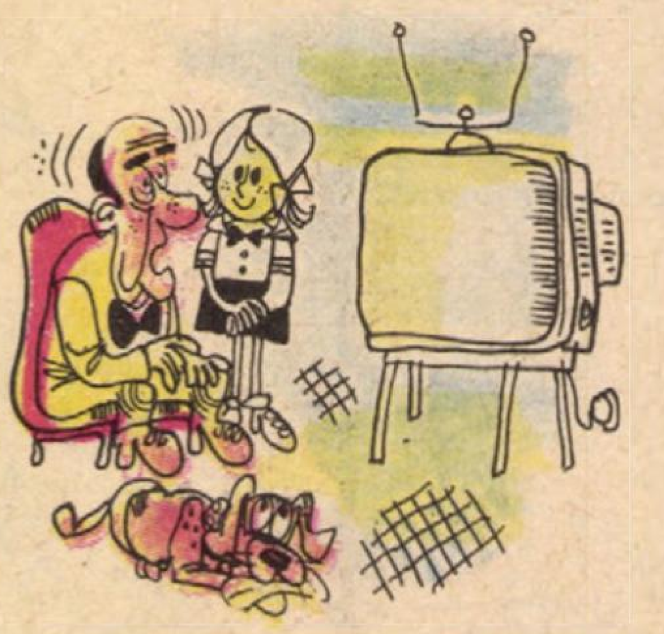
Glazurek forró apai szeretettel szorította magához a lányát:

— Gratulálok, Edit. Ma vagy tizenhat esztendős. Irigylésreméltó kor. Kívánom, hogy legyél nagyon boldog.

Edit visszaadta a puszit.

— Köszönöm, papa.

Glazurek zavartan krákogott:

— Felnőtt hölgy vagy. Udvarlód van. Azt hiszem, most már nem késlekedek vele, hogy elmondjam neked...

Edit feszült izgalommal várta, mi következik. Glazurek fejebúbjáról lassan elindult egy verejtékcsepp.

— Lányom, mindig úgy élj, hogy ne kelljen szégyenkeznem miattad. Szeretnék büszke lenni rád!

*

— Mindjárt kezdődik az esküvőd. Nem halogathatom tovább. Jól figyelj, kislányom. A nő és a férfi nemcsak lelki, hanem testi kapcsolatba is kerül egymással... Tulajdonképpen erre szerettem volna felhívni a figyelmed. Egyelőre talán ebből is szót értesz — nyögte szerencsétlenül Glazurek és gyorsan a lányába karolt, mert a házasságkötő dísztermében felzengett Mendelssohn nászindulója.

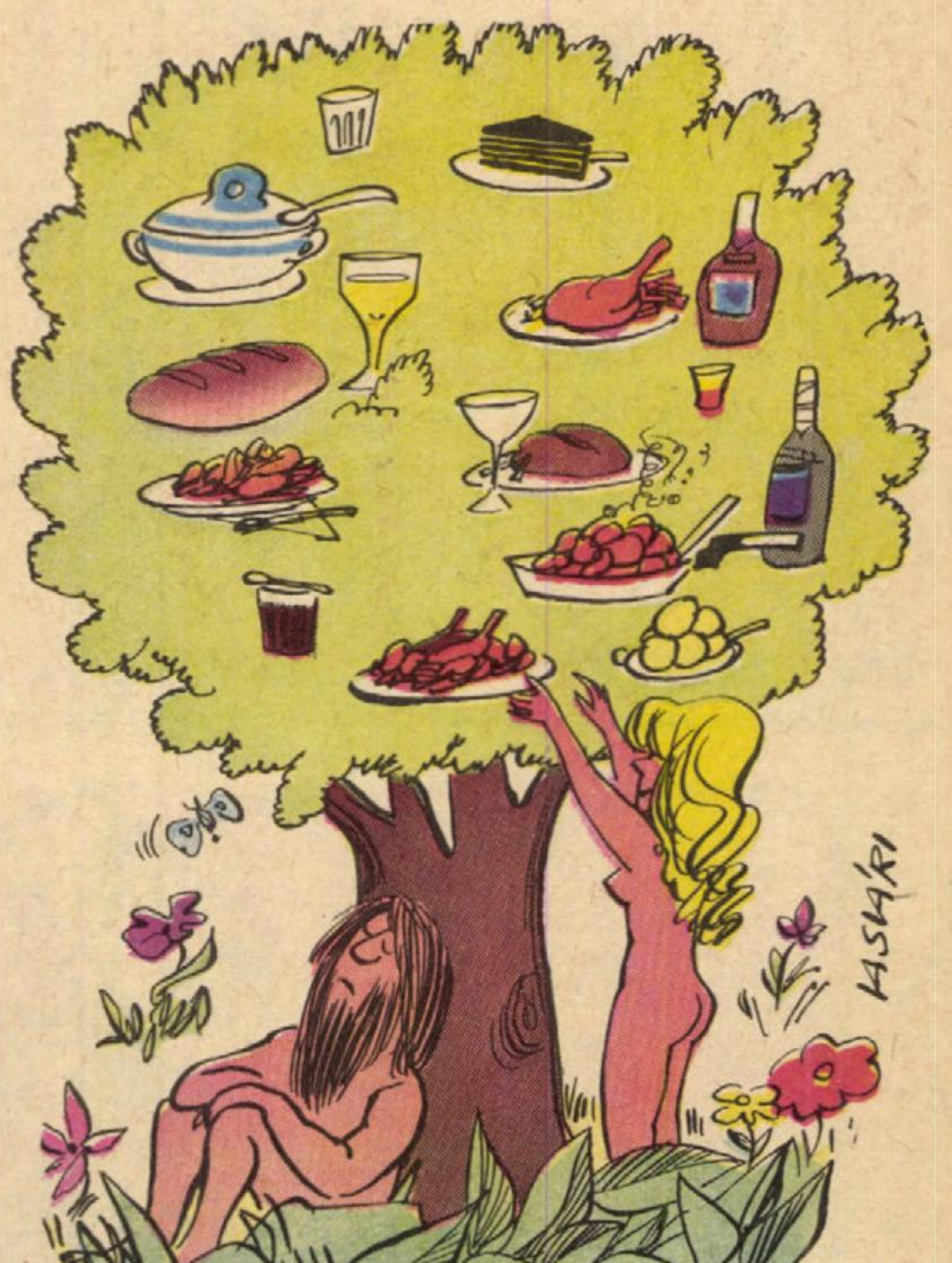
*

— Fiú! Ma reggel kilenckor született, négy kiló húsz dekával! — újságolta Edit boldog mosollyal és fáradtan dőlt hátra a szülészeti klinika hófehér ágyán. Glazurek, az újdonsült nagypapa pedig nagyot sóhajtott, mert tudta, hogy nehéz feladat előtt áll, aztán pirulva, hebegve-habogva kinyögte:

— Most pedig itt az ideje, hogy végre felvilágosítsalak. Elmondom tehát neked a nagy titkot. Nem a gólya hozza a gyereket...

Galambos Szilveszter

ÉDEN MAGYAR MÓDRA

TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig honoráljuk.

Mélységes eszmei tartalom: Italbolt — nőnemű gyalogosok számára közlekedés a túlsó járdán!

(Fehérvárcsurgón fotózta Takács Géza)

„Milyen szép tekintet" (Anya: Komlóssy Erzsébet; menyasszony: Házy Erzsébet; apa: Várhelyi Endre)

Hát még ha kinyitná a szép szemét!

(A Film, Színház, Muzsika c. lapból nyírta Füstös János)

Van itt fantázia!

(Gyöngyösön fotózta Kristóf László)

JELENTKEZNI LEHET:

a győri állomás központi munkaerő-felvételi irodáján

(kijárat a kapu mellett).

Nagy forgalomra számítanak: bejárat a kapun, kijárat mellette.

(A Kisalföld c. lapból ollózta Béda Ferenc, soproni olvasónk)

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

Cicvarek bácsi kellő szeszekkel telítkezve buszra vár a megállóban. Ismerősre bukkan.

— Nicsak, a Herpolák! Mondja, lesz ma ülőhely a kocsin?

— Ülőhely? Jó, ha állóhelyre be tudja magát préselni.

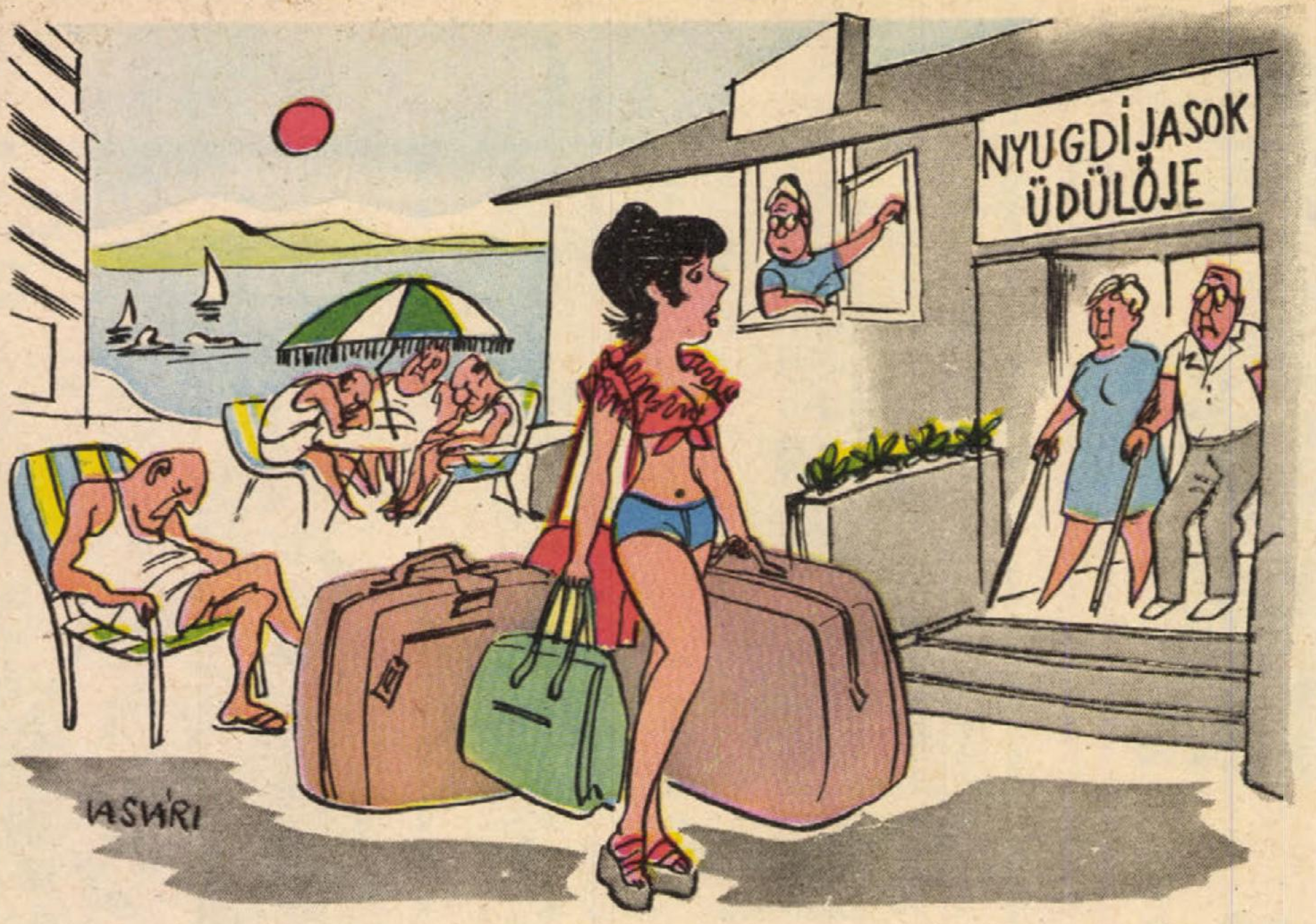
Cicvarek csuklásba temeti állóhely-undorát:

— Állóhely nem kell! Állva gyalog is mehetek!

ELSZÁNT PIACKUTATÓ

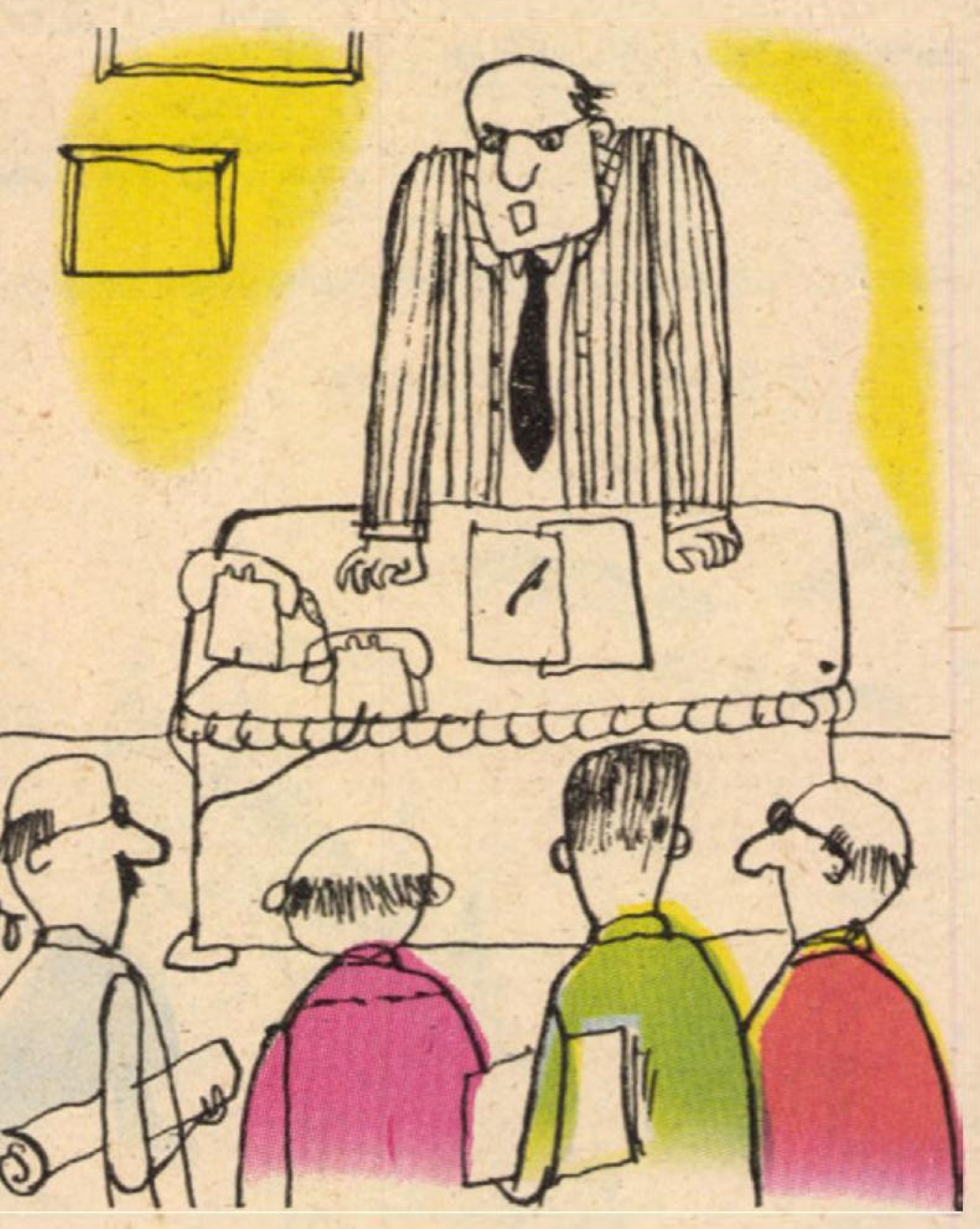
– A ma embere nem nélkülözheti az üde levegőt! Melegen ajánlom a légtisztító permetünket...

KIKAPCSOLÓDÁS

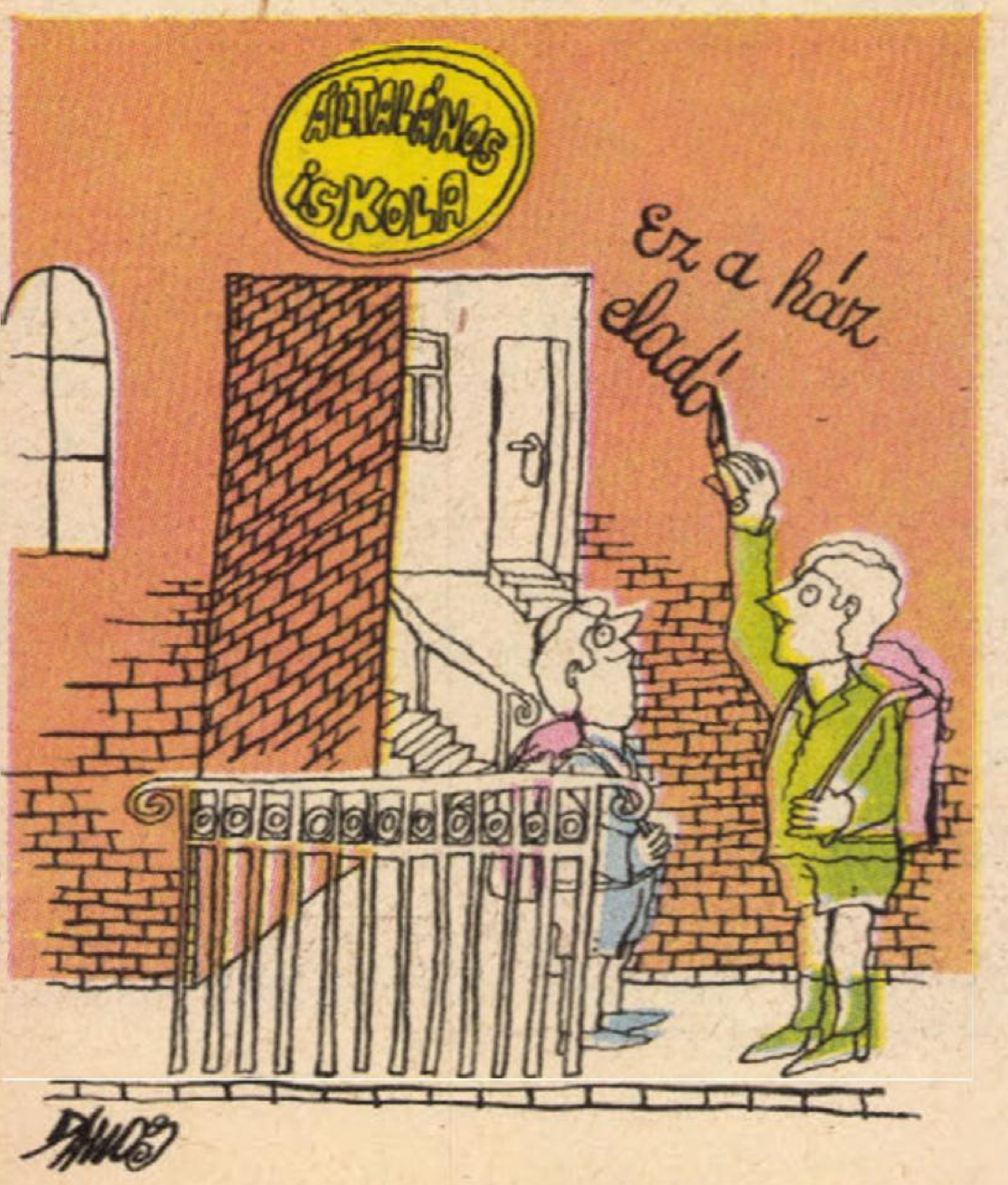
– Ne tessék csodálkozni, torkig vagyok a férfiakkal...

DECENTRALIZÁLT VEZETÉS

– Ezentúl magukat is felelőssé teszem a hibáimért!

MENTŐÖTLET

SAJÁT NYARALÓ

Naivy Ottó, a Balhé Művek raktárnoka sok-sok évvel megelőzve korát telket vásárolt Balatonzörgén.

Naivynak ugyanis az volt a rögeszméje, hogy saját nyaralót épít. Eleinte társat keresett tervéhez, de miután rokonai, barátai és ismerősei kinevették, feleségével, első osztályos lányával és óvodás fiával maga látott munkához.

Kora tavasztól késő őszig minden víkendet, s minden szabadságukat ott töltötték a telken. Naivy maga talicskázta a bontásból vásárolt téglát a szomszéd községből, a gyerekek bányászták a homokot a parton és hordták kis vödreikben az építkezéshez, Naivyné pedig egyik kezével a rántást, a másikkal a maltert keverte.

Telt-múlt az idő, s mire a Naivy fiú leszerelt a katonaságtól, a Naivy kislány pedig elvált asszonnyá serdült, elkészült a kétszobás nyaraló. Körülötte bő termést adtak az egykor ültetett gyümölcsfák, s a pincében saját termésű bor feszítette a hordókat.

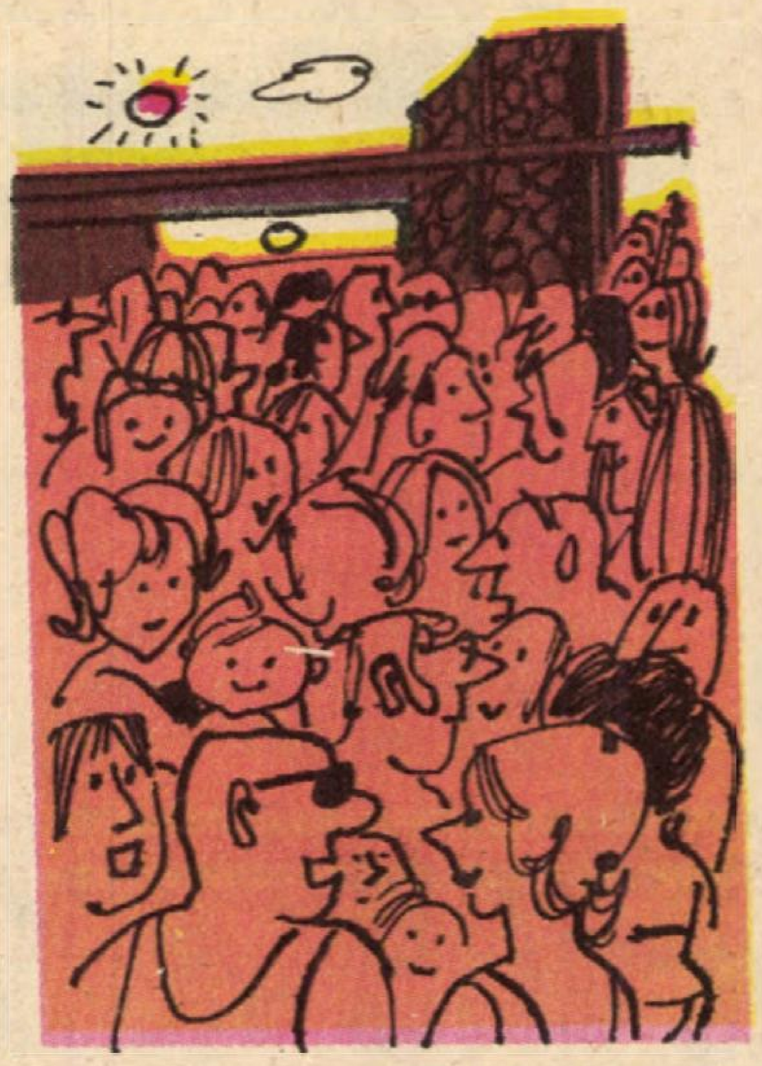
Így az idén tavasszal végre nem dolgozni utaztak Naivyék Balatonzörgére, hanem pihenni. Május volt és szabad szombat, és a nap ragyogóan sütött, ők kint ültek a megérdemelt házuk megérdemelt teraszán és megérdemelt reggelijüket fogyasztották.

Egyszer csak autó fékezett a kapujuk előtt, és Naivy félrenyelt a meghatottságtól, mert Bőszics főosztályvezető közeledett felé.

— Itt vagyok, ragyogok — mondta a tisztességben megőszült Bőszics és egyéni humorral hozzátette: —, de ön az oka kedves kolléga, mivel azt mondta, ha erre járok, nézzek be.

A főosztályvezető ezután bemutatta a társaságában lévő unokahúgát, Cuncilit, majd nem akarta megsérteni Naivynét és leült reggelizni, aztán ebédelni, s végül hosszas rábeszélésre ott maradt éjszakára és másnap is.

Közben szintén arra járt és benézett Zsudekné, a varrónő a férjével és a fiával. Szerencsére Bőszics megértő volt, unokahúgával meghúzódott az egyik szobában. A másikban a varrónőék aludtak, míg a Naivy család a szerszámkamrában töltötte az éjszakát. Hétfőn a Naivy család összetörten és fáradtan indult munkába de büszkék voltak vendégeikre és alig várták a következő hét végét, hogy kipihenjék magukat a saját nyaralójukban.

Ámde akkor arra járt és benézett a körzeti orvosuk és a fiuk két katonatársa, akik mindannyian engedtek a szíves marasztalásnak, és a Naivy család ismét a szerszámoskamrában tért nyugovóra.

És teltek a hétköznapok, és lőn újra víkend, és a feledés homályából előkerültek a rokonok, a barátok és az ismerősök és mind-mind arra jártak Balatonzörgére és benéztek Naivyékhoz, sőt egy Kanadába szakadt hetedunokatestvér nyolctagú családjával is meglátogatta őket. Hoztak ajándékba egy felfújható madárijesztőt, és ott maradtak egy hétig. Azután jött a borbély, a fodrász, a cipész, a cukrász, a búr a búr a búrkalappal, a Málcsi néni a gyerekével, és...

...és akkor éjszaka a szerszámkamrából előmászott Naivy Ottó és kirohant az éjszakába, s meg sem állt a Csuhaj csárdáig. Leroskadt egy asztalhoz, rendelt egy üveg bort, odahívta a cigányt, és azt húzatta, hogy Nincs cserepes tanyám...

Ekkor átjött a szomszéd asztaltól egy zilált férfi, a szeme közé nézett és több atmoszféra nyomással így szólt:

— Maga beszél? Mit szóljak én? Kis családommal karöltve a legsajátkezűle-le-legebb húsz kemény évig építettünk egy nyaralót, s miután készre csi-csináltuk, mindenki nyaral benne csak én és a ki-ki-kis családkám nem, mert...

— Álljon meg a menet! — pattant föl Naivy — Ön gúnyol engem, hiszen köztudomású, hogy az én nyaralómból túrtak ki engem és a családkámat.

Szó szót követett, nóta nótát, sóhaj sóhajt, átok átkot, majd hajnal felé, amikor a csárda előtt ültek, s a porba rajzolták a nyaralójukat, egyszer csak fölüvöltött Naivy, de olyan heurékával, mint a jó öreg Archimedes óta még senki a világtörténelemben.

A másik férfi, névszerint Rezeg Jenő, csak nehezen tudta megérteni lávaként előtörő szavait.

Végül azonban megértette. Akkor viszont megölelte, megcsókolta, majd derékon kapta, s végig keringőztek az alvó Balatonzörgén.

A következő víkendkor pedig és azóta is mindig, azokat, akik „arra jártak és benéztek" a Naivy nyaralóba, Rezeg Jenő fogadta és sajnálkozva közölte, hogy ő a ház új tulajdonosa.

Hasonló szöveggel fogadta Naivy a Rezeg nyaralóba betérőket.

Sólyom László

PESTI KÉP

Létraállvány erdejében
vedret húznak, téglát hoznak,
malter csorog, vakolat hull;
pesti házat tatároznak.

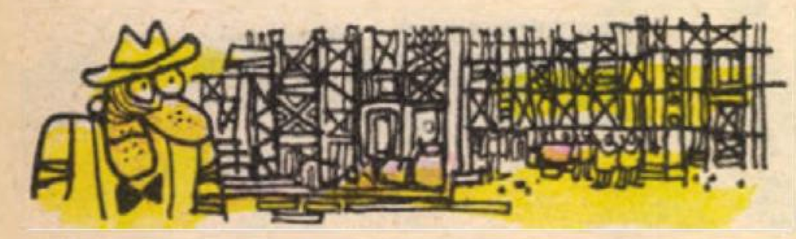
Odalenn a mélyek mélyén
csemegebolt lapul árván,
sűrű, szemcsés porfelhő közt
bátor vevőt nem találván.

Pedig e nagy útvesztőben
biztatóan csüng a tábla,
hogy a boltot vásárlója
hol kutassa, hol találja.

Ámde hull az átkozott por,
s velük néha mészcsepp pottyan,
miközben fenn a magasban
száz kalapács vígan koppan.

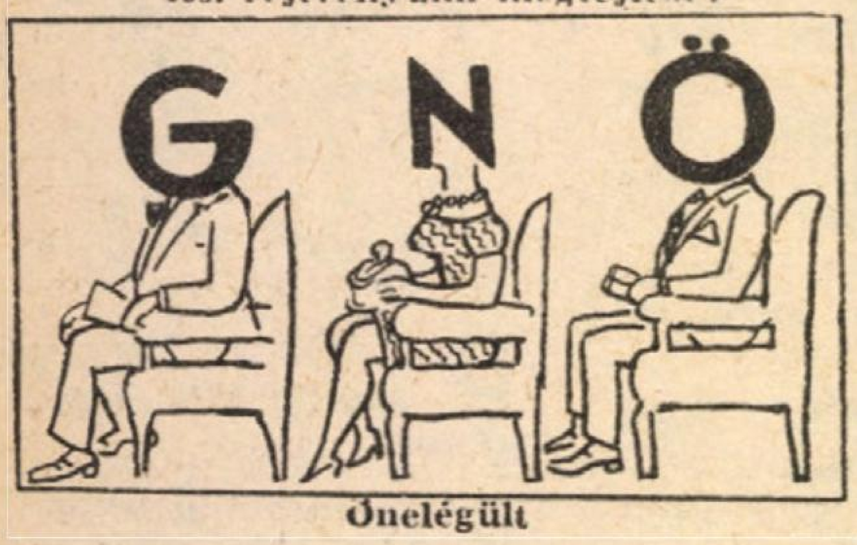
Elkélne itt oly felirat,
melynek minden szava arany:
„Kiszolgálás idején a
tatarozás zavartalan!"

Zsombok Zoltán

RÉBUSZ

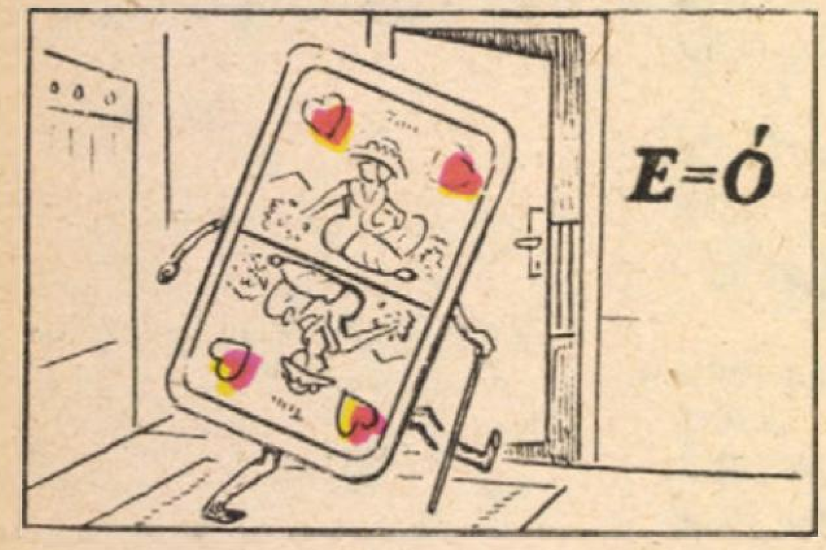
265. rejtvényünk megfejtése:

Önelégült

A 100 forintos díjak nyertesei:
Szabó László, 1196 Bp., Áchim A. u. 57.
Varga Józsefné, 9400 Sopron, Fácán u. 5.
Szászi Andrásné, 1077 Bp., Izabella u. 36—38.

266. REJTVÉNYÜNK

A megfejtéseket kizárólag levelezőlapon legkésőbb szeptember 10-ig erre a címre kell beküldeni: Ludas Matyi, 1977 Budapest Pf. 53. A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Postacím: 1977. Bp. Telefon: 335-718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Postacím: 1959. Bp. Telefon 343-100, *142-220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában. 73.2337/2-36 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen — Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató

INDEX: 25.504

ITT OLVASTUK — OTT OLVASTUK

SZÚNYOG-SZEX

A kaliforniai egyetem biológusai új módszert dolgoztak ki a szúnyoginvázió elhárítására. A módszer a következő: a szúnyoglárvák telepeit megfelelő időpontban az egyetemen most előállított növekedés elleni hormonnal permetezik be. Ennek az az eredménye, hogy a szúnyog „szexuális szempontból" gyermek marad. Nem éri el az érettség fokát és szaporodni sem tud. A kaliforniai egyetem tudósai nagy reményeket fűznek az új módszerhez, bár megjegyzik, hogy a szúnyoglárvák idővel ellenállóképesek lesznek a „hormon injekciókkal" szemben.

Új módszer, régi poén: „Agyonütni? Az is jó."

SZÖRNY-INJEKCIÓ

A lochnessi szörny, a nyári uborkaszezon állandó vendége, ismét felmerült a hírek között. Ezúttal azonban a kérlelhetetlen japánok kezeibe került. Egy Joshio Kou nevű tokiói milliomos engedélyt kapott, hogy radarral felszerelt különleges mini-tengeralattjárón a Loch Ness mélyére merüljön, és megpróbálja kézre keríteni a szörnyet. Az expedíció szeptemberben kezd munkához, és a tervek szerint körülbelül 30 napig folytatnák a kutatást. A költségek egymillió dollárt tesznek ki. A skót egészségügyi hivatal úgy látszik, nem tartja lehetetlennek a szörny létezését, mert kötelezte az expedíció vezetőjét, hogy csak kábítószeres szigonyt használhat, a zsákmány életét kímélni kell. Így hát a Loch Ness környékén „különleges nyár" van. Vagy elkábul a hírekből oly jól ismert szörny — vagy nem kábulnak el többé az újságolvasók sem.

IJESZTŐ HÍR

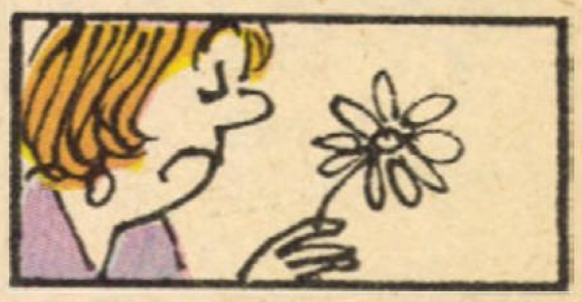
Az angol sajtó szerint a leglelkesebb brit futballrajongók körében új őrület kapott lábra. Elsősorban persze a fiatal szurkolók — hajukat kedvenc klubjuk színeire festik. A Walsall-klub hívei állnak a mozgalom élén: csapatuk legutóbbi mérkőzésén több százan piros-fehér hajjal jelentek meg.

A hírt némi aggodalommal közöljük.

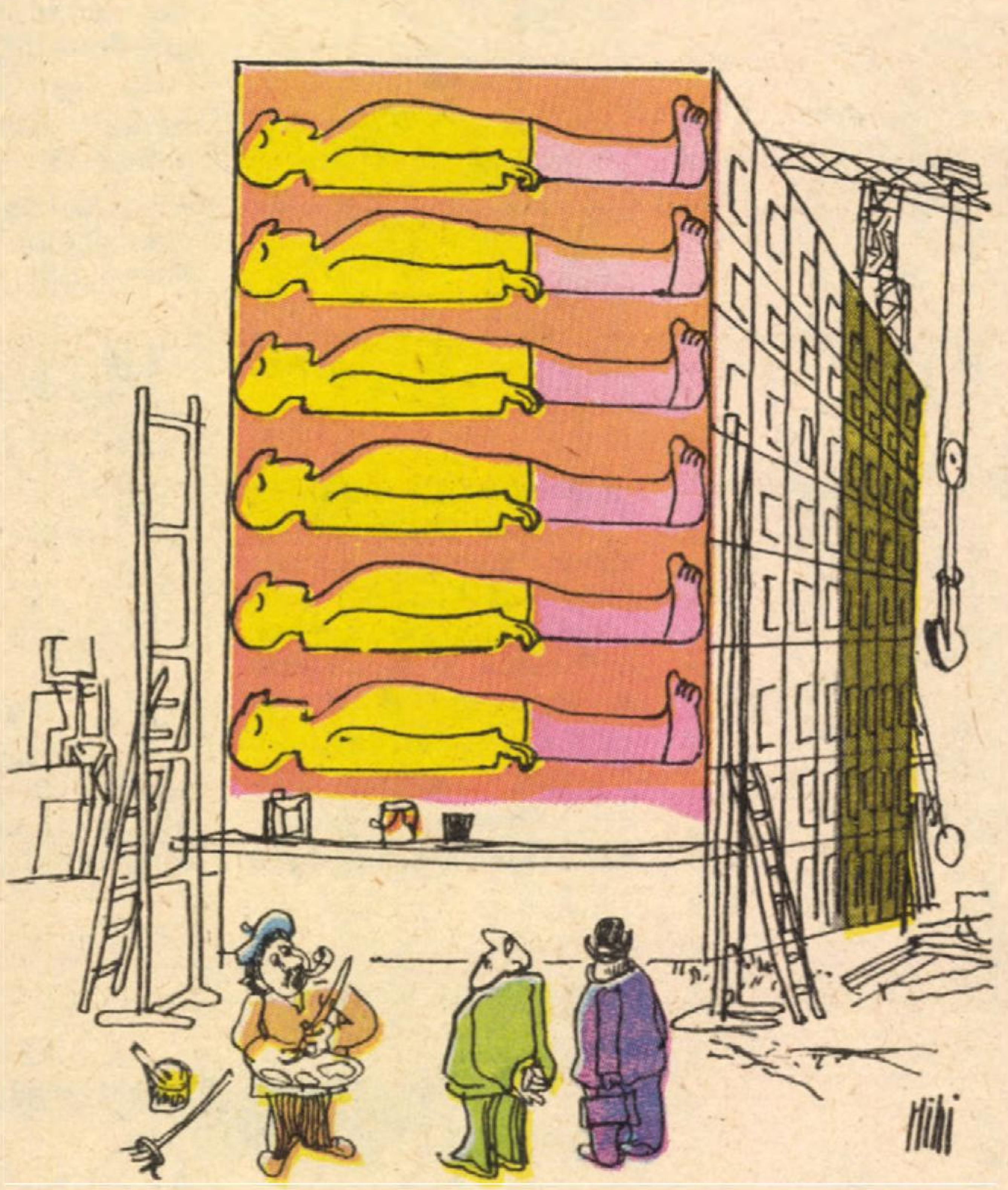

VIRÁGOT AZ AUTÓVEZETŐNEK

Franciaország egyik legszebb részén, a Rhone völgyében végigfutó autópályán a két haladási irányt elválasztó sávon műanyag füvet, plasztik fákat és színes műanyag virágokat „ültettek". A francia természetvédelmi szövetség tiltakozó mozgalmat szervezett a műanyaginvázió ellen, ám a megyei prefektúra erélyes levélben utasította vissza a természetvédőket. Részlet a levélből: „A műanyag gyep és a plasztik fák semmiféle kezelést nem igényelnek, lehullott leveleket nem kell összesöpörni, s e műnövények télen is ugyanolyan színűek, mint nyáron. Rugalmasságuk miatt még bizonyos védelmet is jelentenek, ha egy autó felrohanna az elválasztó sávra. Egyébként az autósoknak úgyis mindegy: az autópályán megszokott sebesség mellett úgysem tudják megkülönböztetni a műanyag fákat az igaziaktól."

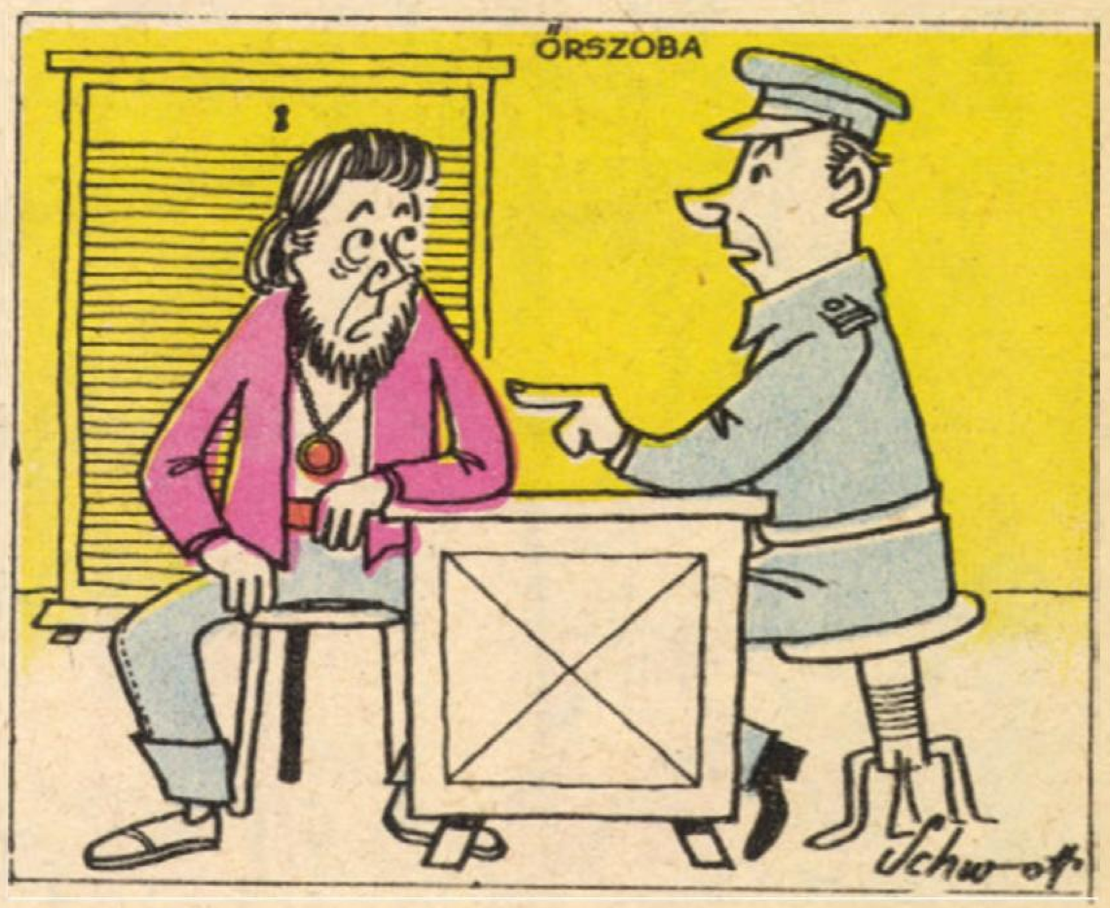

LAKÓTELEPI FRESKÓ

– Kompozícióm címe: „Alvó város" . . .

GONDOS ATYA GYEREKE

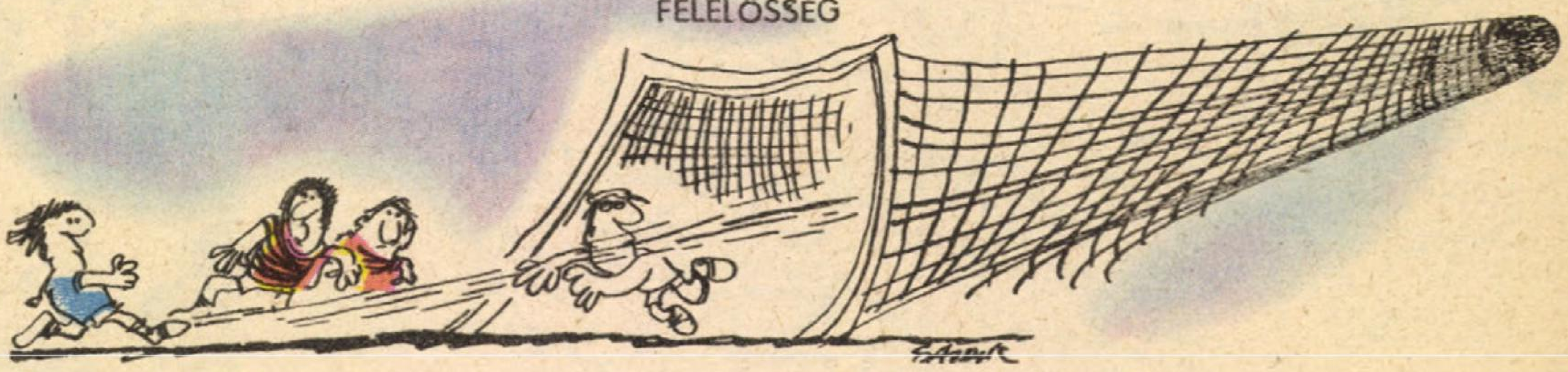
– Mit szól az apja, ha megtudja, hogy garázdaságon értük?
– Ajaj, régen rossz. Azt mondta, agyonvág, ha rajtakapnak . . .

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI . . .

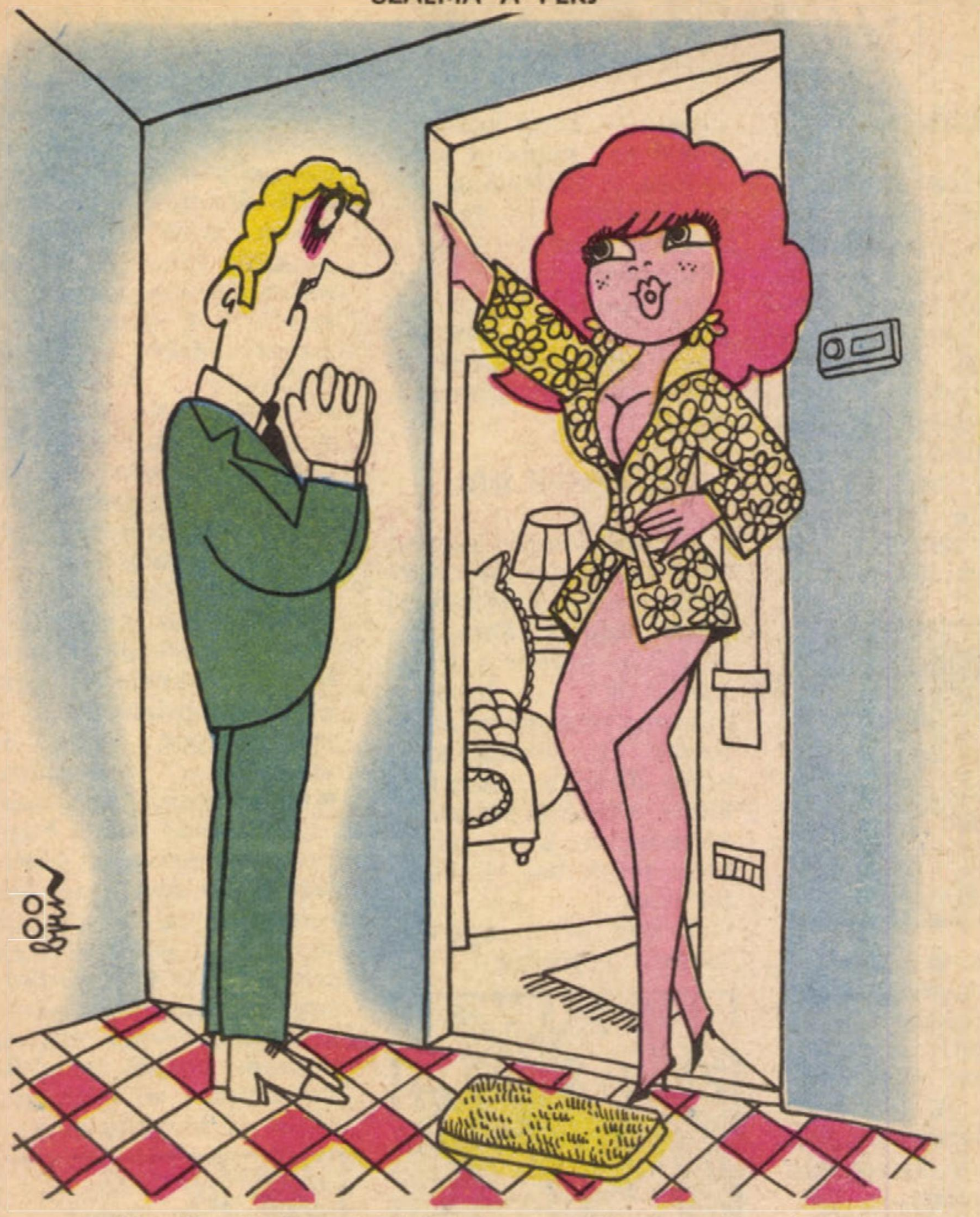
— Mondja, Soroksai kartárs, szereti maga a gyereket?
— Szeretem, szeretem, de csak akkor, ha sír.
— Miért épp, ha sír?
— Mert akkor kiviszik a szobából.

FELELŐSSÉG

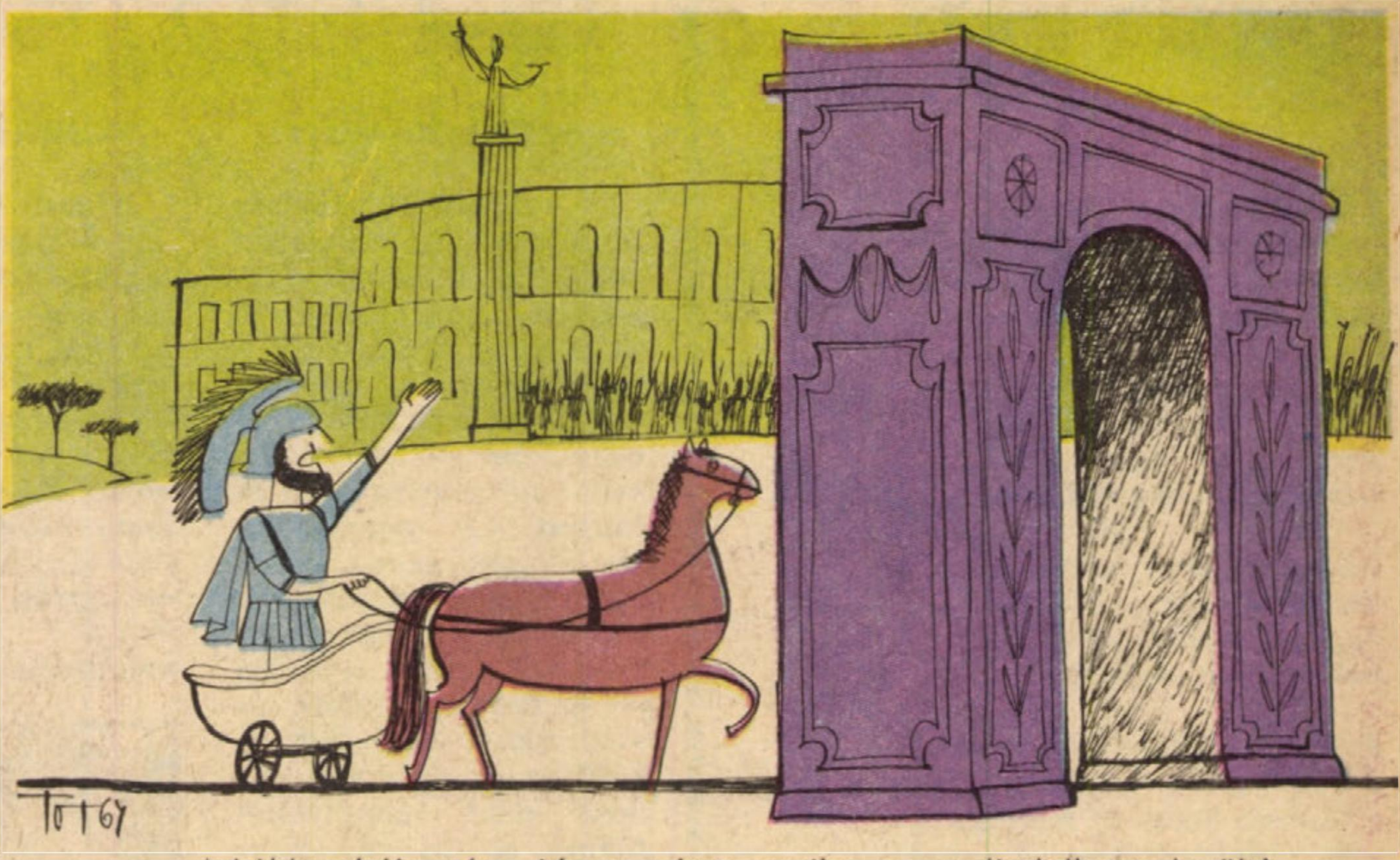
Megőrültél? Ne lőj ekkorákat! Ha a kapusnak elmegy a kedve a focitól, vállalod a felelősséget?

SZALMA A FÉRJ

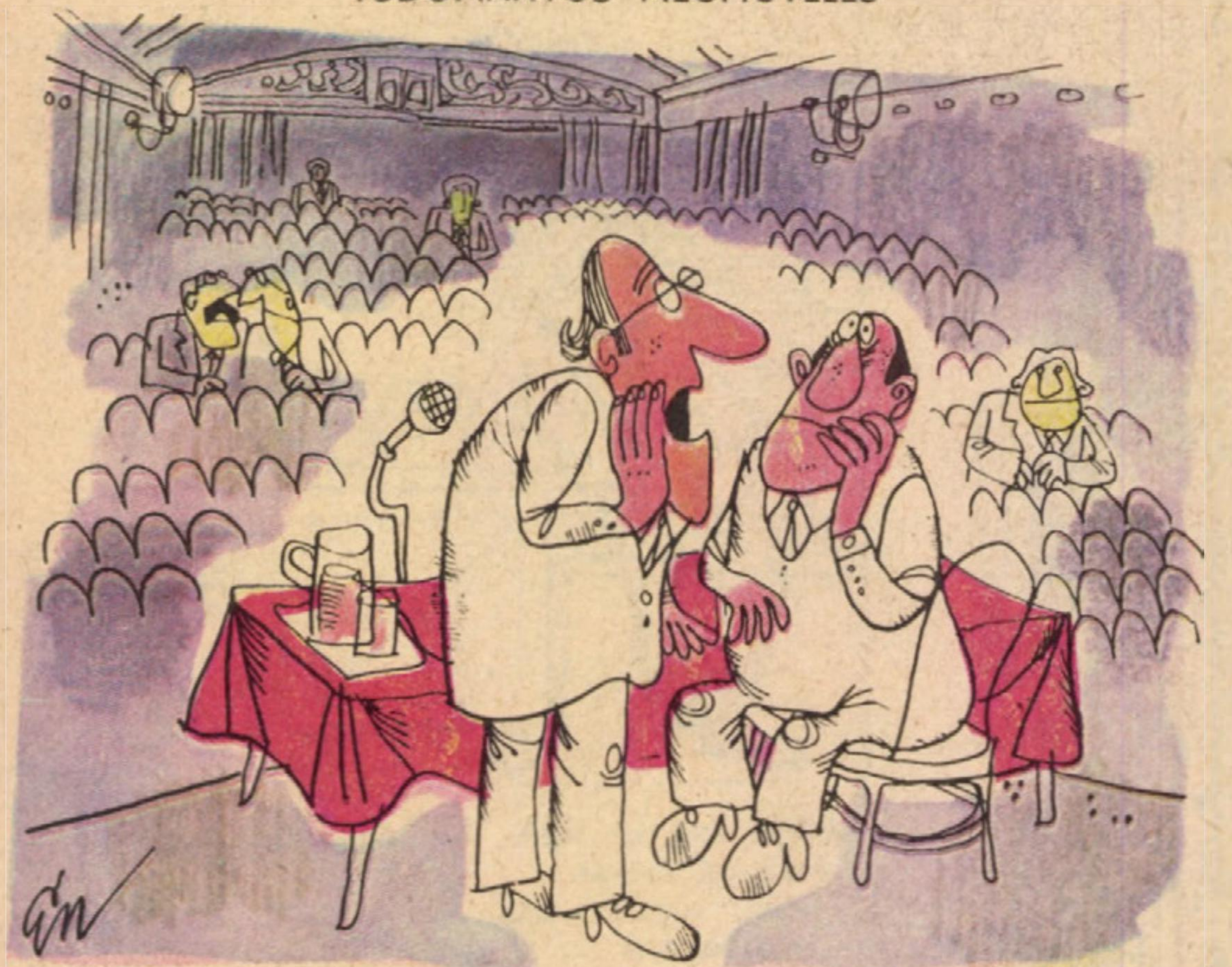
– Mondja, kedves lakótársnő, nem jönne át hozzám elmosogatni? . . .

ANYAGIAS HŐS

– Inkább adták volna ide a pénzt, amibe ez a diadalkapu került!

TUDOMÁNYOS MEGFIGYELÉS

– Megfigyeltem, hogy a munkaidő alatt tartott értekezlet iránt mindig nagyobb az össztársadalmi érdeklődés . . .

tribün

Harvey Johnson, a Buffalo Bills rögbicsapatának menedzsere a főiskoláról is igazolt egy játékost. Utóbb ezt a vásárt erősen megbánta.

— Minden adottsága megvolt, hogy a legnagyobbak közé emelkedjen — mondta. — Magas volt, erős, gyors... de, amikor láttam, hogy edzés után, a zuhanyból kijövet az édesanyja fésüli... már tudtam, hogy kidobtuk a pénzünket.

Mindenütt indul az őszi futballidény. Ezzel kapcsolatban egy régi-régi história.

1887 őszén Londonban a Preston 26:0-ra verte a Hyde-ot. A meccs végén Addisont, a Preston kapusát vállon vitték le a pályáról. Nem mintha olyan jól védett volna, hiszen semmi dolga sem akadt. Hanem annyira elgémberedett a hidegben, hogy mozdulni sem bírt. Vállon vitték le Bunyant, a Hyde kapusát is, aki — 26:0 ide, 26:0 oda — bravúros védések sorozatát produkálta.

— Ha nincs ilyen remek kapusunk — mondták a szurkolók —, könnyen háromszámjegyű vereséget is szenvedhettünk volna.

Egy nyugatnémet városka gimnáziumának híradójában állt a következő meglepő sporthírecske.

„Az iskola válogatottja vasárnap a szomszéd városban játszott. Az ellenfél sportszerűtlen módon viselkedett. Készakarva lassították a játékot, csakhogy mi lekéssük a vonatunkat."

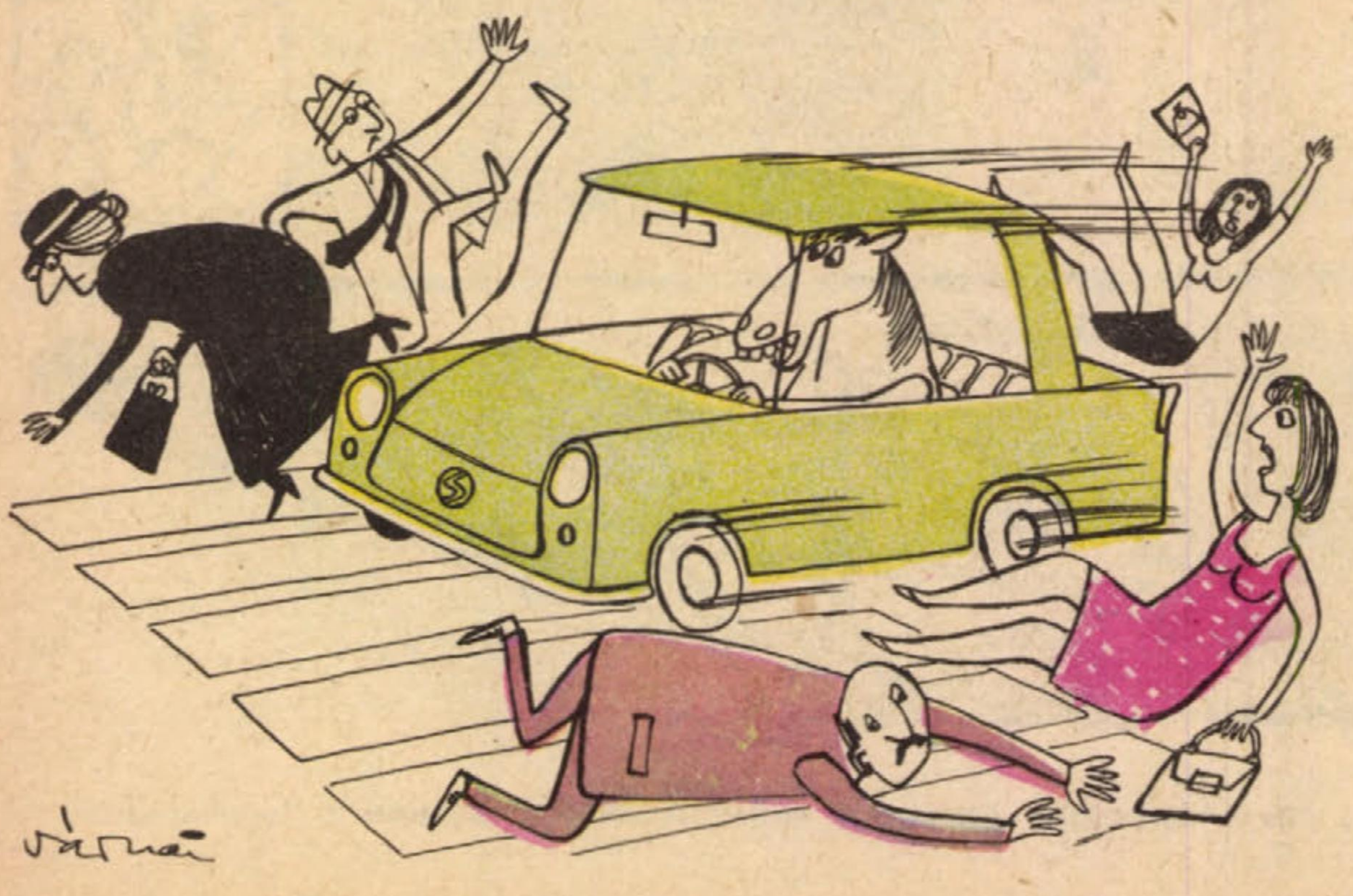
Dr. David Hanley sportpszichológus mondta:

— A puszta gyakorlás nem elegendő a sportbeli tökély, vagy bármilyen tökély elérésére. Ezt könnyen beláthatja mindenki, akinek tizesztendős fiacskája a trombitálást gyakorolja otthon.

(p. p.)

EGY LÓERŐS KOCSI

A SIKER TITKA

– Öregem, minek köszönheted sikereidet a nőknél?
– Mindig van nálam átadó villamosjegy!